

PopRock & Show

n.25 (72) iunie 1992

★Marc Cohn - vocea Americii
★Rockmania - corespondență
de la Iași ★Gheorghe Florin la
primul său L.P. ★Interviu cu
SURVOLAJ ★Michael Jackson a
cucerit paginal ★Intermediem
mai mult ca oricând ★Jazz in
doi - Florian Lungu și Mihai
Godoroja ★Video-Film ★Un gând
pentru Corina Chiriac ★Vom
canta: "November Rain" cu
Guns N'Roses ★Rock... la
Petrosani

Încă 15 lei

Jimi Hendrix

MUZICA UNUI MIT

CIMD Jimi Hendrix a dat foc Fender-ului său Stratocaster, la sfârșitul istoricel apariții de la Monterey Pop Festival, în anul 1967, a fost cel mai șocant și surprinzător moment - pentru vremea respectivă, executat de un showman perfect, bine scolțit de către mari maestri al rhythm & blues-ului ca T. Bone Walker și Little Richard. „Aș putea sta toată noaptea, spunind întruna: thank you, thank you, thank you... I just wanna grab you, man!” a declarat Hendrix - publicului care-l adora; „dar, fir-ar să fie, nu pot face asta. Așa că voi sacrifica aici ceva ce iubesc eu cu adevărat. Să nu credeți că sînt nebun, nu sînt de părere că mi-aș fi pierdut mintile... dar astăzi este cel mai bun lucru pe care l-aș putea face și nimic mai mult decît atât”. Apoi, cu ajutorul chitarăi a scos un sunet à la Tarzan, conducîndu-i pe basistul Noel Redding și bateristul Mitch Mitchell într-o cu adevărat incendiară reinvenție a piesei „Wild Thing” a grupului The Troggs, încrustîndu-și astfel numele în paginile istoriei rock & roll-ului. 25 de ani mai tîrziu și mai mult de două decenii de la moartea sa, Jimi Hendrix a fost recunoscut pentru inovațiile sale, ca interpret, chitarist și muzician vizionar. La 15 ianuarie a intrat în Rock & Roll Hall Of Fame, alături de Bobby „Blue” Band, Booker T And The MGS, Johnny Cash, Sam & Dave, The Yardbirds și, culmea, lingă primii săi patroni, The Isley Brothers. Pentru Hendrix, care și-a făcut debutul american concertistic cu trio-ul The Jimi Hendrix Experience, după nouă luni de exil în Anglia, revenirea spectaculoasă la Monterey a fost răsplătită cu viri și îndesat. Fender-ul incendiat a însemnat modul propriu de a mulțumi, un act teatral, dar pornit din inimă, inspirat de eveniment, avîndu-și originea în dragostea pentru chitară și marea ei putere de comunicare. Pe atunci nu avea decît 24 de ani. Era timid în conversație, exprimîndu-și toată viața idealurile și visele prin

sunet și crearea unor noi limbaj, mai explozive și mai ciocnente a chitarăi.

„Pedala wah-wah este excelentă, deoarece nu are nici o notă”, a explicat el în primul interviu acordat revistei ROLLING STONE în 1968. „E de ajuns să o atingi și să folosești vibratorul, apoi vin tobele, totul nelăsînd impresia unei depresii, ci a unei singurătăți și a unui dor inexplicabil pentru ceva nedefinit”. Această a fost motivația fiecărei note cîntate de Hendrix, atît pe scenă, cît și în studioul de înregistrări. Combinația dintre creativitate și tehnică, imaginație, sonică și ingeniozitate, folosirea unor efecte ca wah-wah și feedback, au transformat rock & roll-ul și instrumentul său de bază, chitara, definitiv. Mai mult, Hendrix a fost și un pivot în continuarea muzicii negre americane. Catalogat de către publicul alb ca un sălbatec al rock & roll-ului și, la început, în mare măsură respins de comunitatea neagră, el a rearanjat, cu multă ambiție și talent muzica strămoșilor și înaintașilor săi Robert Johnson, Muddy Waters, Charlie Christian și Chuck Berry, într-o formă nouă, a viitorului. Experimentele cu ritmuri funk, heavy blues, colaje de sunete electronice și un pop romantic și senzual, au pus bazele unor alte inovații în rock-ul negru și rhythm & blues, practicate de George Clinton, Miles Davis, Prince și Living Colour. Totodată, Hendrix a impus un nou standard în așa-zisa imoralitate scenică, adoptînd poziții ciudate și sugestii erotice zgomotoase.

Din păcate, a murit în 1970, la trei ani și ceva după festivalul de la Monterey, fiind încă departe de a-și vedea înfăptuite idealurile. Ținînd cont de marea sa influență asupra muzicii este, desigur, foarte greu de crezut că întreaga viață, Jimi Hendrix n-a înregistrat oficial decît trei albume de studio; primul: „Are You Experienced”, apoi: „Axis: Bold As Love” și dublul LP: „Electric Ladyland”, toate numai într-un an și jumătate.

JIMI HENDRIX

**PHIL COLLEN/
STEVE CLARK**
Despre Def
Leppard,
amanunte in
pagina 10

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Prima Convenție rusă consacrată rock-ului va avea loc la sfârșitul acestei luni la St. Petersburg. Sponsori: Sony, MTV și Mideim. Va dura o săptămână, iar a zi va reveni hard-rock-ului la care vor participa, se speră, peste 100.000 de spectatori. Au fost invitați Dennis Stratton și Clive Burr, Neil Murray, Cozy Powell, Don Airey, Rick Wakeman și chitaristul Lea Hart care a ajutat la organizarea evenimentului ● Un fan Soundgarden a fost recent arestat de poli-

ști într-un magazin din statul Virginia pentru simplu motiv că purta un T-shirt cu inscripția „Louder Than Fuck”. Puritanismul american în plin avânt! ● John Corabi, fost la The Scream, acum la Mötley Crüe în locul lui Vince Neil, are probleme cu Hollywood Records. Firma îi pretinde un album solistic, pentru că The Scream aveau un contract prelungit. Corabi a promis, dar nu știe cum se va descurca fiind în plină fază de compoziție cu noii săi colegi ● The Throbs, despre care am scris în dicționarul rock, au fost excluși de Geffen după un turneu dezastruos. Chiar dacă discul lor s-a vândut bine, solistul Ronnie Sweetheart a resimțit șocul pierderii contractului și a plecat acasă, în timp ce colegii au găsit un înlocuitor, pe John (20 de ani). Acum caută un contract, pregătind o nouă casetă demo. Și ce ușor li se pare una viața grupurilor „de dincolo”! ● „Love Is Everywhere” single scos de Polydor cu Cicero îi are ca autori pe Chris și Neil de la Pet Shop Boys. De altfel, solistul din Glasgow a fost descoperit de Neil Tennant ● Sebastian Bach și-a început turneul din Germania cu un salt uluitor de 5 metri! Cind Skid Row au demarat show-ul la Berlin, vocalistul s-a cățărât pe turnul de boxe de unde a sărit pe scenă. Cu toate astea, favoritul nemțacilor a fost declarat Rob Affuso (poate pentru că seamănă cu Bon Jovi?!) ● După un an de la publicarea în P.R.&S. a unei „Foto-ghicitori” preluate din Popcorn, lată că revista adolescentilor, „Salut”, descoperă aceleași poze și le introduce ca inedite. Pentru cei care vor să cîștige le sugerăm să consulte numărul 27 din 1991 al P.R.&S. Ne încântă faptul că treptat devenim sursă intermediară între presa externă și cea internă! ● Al treilea single Nirvana, „Lithium”, extras de pe „Nevermind”, va conține materiale necunoscute, pe fata B. Pe CD va fi piesa „Curdgeon” plus „D7” din repertoriul Wipers, care s-a înregistrat la Radio 1, pentru show-ul lui John Peel (în noiembrie 1990) ● Electronic scot un prim sigle pe acest an într-o formulă de trio, Johnny Marr, Bernard Sumner și Neil Tennant (vocal). Piesa „Disappointed” a fost scrisă în comun ● La Toya Jackson i-a scris Papei Ioan Paul al II-lea pentru a fi primită într-o audiență, susținând că dorește să se convertească la catolicism. „Din cauza nefericitei vieți de familie am apelat tot mai des la sfaturile Domnului pentru a-mi tămădui răn-

le. Simt că, întâlnindu-vă, aș putea fi absolvită de păcatele mele anterioare”. Oare la spovedanie o să spună și de ce n-a venit cînd trebuia la noi? ● David Geffen a donat un milion de lire sterline organizației Gay Men's Health Crisis, aceasta fiind cea mai mare sumă oferită pentru ajutarea bolnavilor de SIDA. ● În N.M.E. din 13 iunie a apărut afișul pentru Monsters Of Rock din 22 august (Donnington Park). Iron Maiden, Skid Row, Slayer, Thunder, W.A.S.P. și The Almighty ● Lista cîntecelor de... vineri crește cu hit-ul celor de la The Cure. Iată cîțiva predecesori, pe care ne-am bucurat să-l avem în fonotecă (ne

Earthquake, Peter Frampton, Gary Moore, The Shadows, David Bowie. ● Paul Simon s-a însurat în mare taină cu Edie Brickell, la New York. El 50, ea 25. Pentru cei care nu știu, Edie este solista grupului New Bohemian. ● Sinead O'Connor lucrează la un nou disc într-un studio din New York, programat spre lansare în septembrie. New Musical Express a aflat că va fi vorba de reluări ale unor melodii clasice din anii '40-'50, jazz și blues. Producătorul, necunoscut, este Phil Ramone. ● În timp ce ajungeau în fruntea topurilor americane, Red Hot Chili Peppers au aflat cu stupeoare că John Frusciante, chi-

VOX T
Radio Iași
Programe muzicale

LUNI

13.00-17.00 Hit Line — Iulian Bulucea / Sorin Urzica
17.00-18.00 Rockmania — Gabi Rotaru
21.10-24.00 Music Box — Sorin Blaga
24.00-5.30 Dance In Trance — Olivian Onofrei

MARȚI

9.00-17.00 Total Mix — Sorin Blaga / Leo Olariu
17.00-18.00 Rockmania — Gabi Rotaru
18.45-20.45 Top 13 Slow & Sad Songs — Dan Dimofte
21.10-24.00 Music Box — Sorin Blaga
24.00-5.30 Tuesday Night Fever — Cătălin Andrei /

MIERCURI

13.00-17.00 — Power FM — Dan Dimofte
17.00-18.00 Rockmania — Gabi Rotaru
18.45-20.45 — Power Hour — Sorel Bădăluță
24.00-5.30 — Nostalgic Night — Gabi Rotaru

JOI

13.00-17.00 — Power FM — Dan Dimofte
17.00-18.00 — Rockmania — Gabi Rotaru
18.45-20.45 — Top 20 Hot Singles — Iulian Bulucea
21.10-24.00 — Music Box — Sorin Blaga
22.00-5.30 — Love & Sex V.O.G.

VINERI

09.00-13.00 Hit Line — Iulian Bulucea / Sorin Urzica
17.00-18.00 Rockmania — Gabi Rotaru
18.45-20.45 Top 33 — Sorin Blaga
21.10-24.00 Music Box — Sorin Blaga
24.00-6.00 A Night To Remember — Dragoș Olteanu

SIMBĂTA

9.00-14.00 Week-End Magazine — Olivian Onofrei
12.10-14.00 Beatles; INXS — Smaranda
14.15-17.00 Allright Now — Sorin Urzica
17.00-18.00 Rock Time — Gabi Rotaru
18.45-24.00 Beat Division — Dan Dimofte

DUMINICĂ

14.30-16.00 Studio Pop Rock — Marius Iacob / Sorin Urzica
16.00-18.00 Pop Corn — Iulian Bulucea
18.45-20.45 Sad Songs Say So Much — Dragoș Olteanu
21.10-24.00 Music Box — Olivian Onofrei
24.00-5.30 Night Attack — Leo Olariu / Sorin Urzica

radio
CONTACT
TOP SLOW
Ediția nr. 25/65
20 iunie 1992

15. TEN SHARP — YOU
 14. RICHARD MARX — HAZARD
 13. GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
 12. INXS — BY MY SIDE
 11. ROD STEWART — YOUR SONG
 10. BRYAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
 9. DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
 8. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
 7. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
 6. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
 5. U2 — LOVE IS BLINDNESS
 4. JULIEE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)
 3. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (WITHOUT YOU)
 2. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS
 1. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
- PROPUNERI:
1. MARTIN GORE — NEVER TURN BACK ON MOTHER EARTH
 2. EROS RAMAZOTTI — SOLO CON TE

TOP MATINAL
Top 5, Ediția 25
21 iunie 1992

1. MARC ALMOND — THE DAYS OF PEARLY SPENCER
 2. SKID ROW — I REMEMBER YOU
 3. GUNS N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE
 4. PETER CETERA — GLORY OF LOVE
 5. INDECENT OBSESSION — KISS ME
- PROPUNERI: U2 — LADY WITH A SPINNING...

auze cineva?): Friday's Angels — Generation X, Friday Night — The Kids From Fame, Fridays — Marine Girls și australianii de la The Easybeats care poposeau în Top 10 — britanic cu Friday On My Mind în 1966. Piesa celor din urmă a fost reluată (mereu cu succes) de

taristul lor, s-a decis să-i părasească. Nu mai rezista ritmului turneelor care ajunseseră în Japonia la data anunțului. ● Un membru al grupului Johnny Clegg & Savuka, Dulu Zulu, a fost ucis în timpul unui schimb de focuri din Africa de Sud. ●

ANDREI PARTOȘ

POLIFONIA de -virel

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

UNIPLUS RADIO 69.8 FM

TOP
NOSTALGIC
Ediția 23

1. FOREIGNER — I Want To Know What Love Is
2. LED ZEPPELIN — Stairway To Heaven
3. POLICE — Every Breath You Take
4. T. REX — Rock On
5. BOSTON — More Than A Feeling
6. DEEP PURPLE — Fireball
7. DIRE STRAITS — Private Investigations
8. COMPACT — Cîntec pentru prieteni
9. ELTON JOHN — Daniel
10. PYTHON LEE JACKSON — In A Broken Dream
11. CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL — I Put A Spell On You
12. FRANK SINATRA — Strangers In The Night
13. TROGGS — I Can't Control Myself
14. ERIC CLAPTON — I Shot The Sheriff
15. THE WHO — Wait Get Fooled Again
16. MIRCEA BANICIU — Ploaia
17. GOLDEN EARING — Radar Love
18. IRIS — Floare de iris
19. POST SCRIPTUM — Miresma nopții
20. GARY GLITTER — Rock N' Roll part I.

Top realizat și prezentat de LIVIU ZAMORA

POP, ROCK & SHOW
Publicație săptămînală editată de
Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,
GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,
ORLANDA DELADI,
reporter special,
ION SERBAN,
tehoredactor,
CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori,
VICTOR CIOBANU,
realizator copertă
ALEXANDRU ANDRIES,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului, 2-4, telefon 15 02 00 886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — PO — BOX 33 — 37; telex 11995 sau 11931; telefax 90 — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.
Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESTI”, București

Propunem rock-ul progresiv:

D'AIA

Ideea unei trupe rock exista in Petrosani studentesc de pe timpul F.A.C.S.-ului. Au si incercat citiva entuziasti. Dar in afara de entuziasm nu prea aveau altceva. Un magnetofon din prima generatie si pick-up-uri idem, plus vecini de camin cit de cit inleagatori.

Dupa ce a trecut moda F.A.C.S.-urilor a aparut perspectiva „Casel de cultura a studentilor”, care, dupa lupte seculare, a devenit chiar realitate.

Asa ca entuziastii Horia Salajan (ch. solo, voce, 28 de ani, originar din Dr. Petru Groza, fan Clapton), Sorin Calugaru bass, 24, Baia Mare, Jaco Pastorius), Robert Iepure (baterie, voce, 25; Cluj, Bill Brufford) si Catalin Cretu Viru (clape, 20, Petrosani, Keith Jarrett si E.L.P.) n-au mai stat pe ginduri. In primavara lui '90, incepe sa devina realitate. Apare

Petrosani, doua in defunctul, din pacate, club (fost cazino, fost Teatru de Stat, fost spatiu parasit, cistigat in urma unei licitatii de tip „electoral in noiembrie '91, de sindicatele miniere) si, in urma cu citeva saptamini, „Student Fest”-ul timisorean, in cadrul serii de rock progresiv.

In prezent, trupa a realizat o caseta demo, cu care incearca sa inmoaie inima vreunui producator, pentru a realiza o caseta demo adevarata adica nu pe „Vermona” bunicii, nu cu tobe si chitari realizate dupa propriile puteri, nu cu microfoane de magnetofon, intr-o sala, evident, mai buna, decit salita in care sepeata acum.

Probleme? Multe. Esentiala e una — cea financiara. Cine este dispus sa dea credit unor tineri talentati si ambicioși tineri inelinați spre

HORIA SALAJAN — ch. solo (2), SORIN CALUGARU — ch. bass (4), ROBERT IEPURE — tobe (1), CATALIN CRETU — c. aviatari (5), CALIN BRINCUSU — mixer (3). In ordine de la stanga la dreapta

si Calin Brincusi (24, Baia Mare) care si-a ocupat locul la un mixer Vermona descoperit la dotarea facultatii si ... astfel s-a nascut „D'Aia”. Fondul ia o forma si apar primele realizari: 2 concerte in Aula Universitatii Tehnice din

rockul progresiv poate lua legatura cu trupa „D'Aia” prin „claparul” acestora, Catalin Cretu pe adresa: Alsea Florilor 5377, cod 2075, Petrosani, județul Hunedoara, telefon 93/43766.

CRISTIAN TIC

MARC COHN, VOCEA AMERICII

A sperat sa-si vinda discul in 50.000 exemplare. „Casa de discuri mi-a spus transant ca-i de acord sa mai faca un disc cu mine, doar daca primul se va vinde in peste 50.000 de exemplare”. Cifra de vânzare a albumului de debut, precum si a single-ului „Walking in Memphis”, a depasit zece de milioane. Valul de popularitate care l-a luat pe sus il cam oboseste: „De peste 15 ani activez ca muzician si in majoritatea acestui timp am fost undeva la sol. Sint nevoia sa ma free la ochi de fiecare data cind vad masa mare de oameni din fata intirii la concertele mele. Publicul este cea mai frumoasa latura a succesului. La Hamburg, fanii s-au descurcat mai bine decit mine — eram cumpit de rasusit, dar mi-au transmis o asemenea energie, incit mi-au salvat concertul”.

Extazul multilor atrage insa si necazurile dupa sine... cum ar fi cele citeva sute de ziaristi, care-l implora pe artist sa le povestisca cum s-a nascut, de exemplu, „Walking in Memphis”.

„In ultima vreme am inceput sa mint”, recunoaste Marc. „Le spun ca este o istorie despre reincarnare, si despre existenta mea anterioara in Egiptul antic”. De fapt, piesele lui Cohn sunt anecdotice direct in realitate — naratiunile sale aduc personaje pe care muzicianul le-a intilnit in cursul vietii. Marc Cohn isi exprima temerea ca situatia „ireala” pe care o traieste in prezent il va afecta compozitiile.

„Viata mea devine foarte ciudata, cu un ritm incredibil de alert. Un creator de muzica, orice creator in gene-

ral, are in primul rind nevoie de sfera lui intima si de timp pentru a medita”. Fost student la filozofie, el inca acordă prioritate, meditatiilor si gindirii. Primele piese muzicale le-a compus la 10 ani, a fost membru al unei inevitabile formatii scolare, apoi a devenit solist folk a la Joni Mitchell sau Jackson Browne cind isi cistiga banii de hrană prin peregrinări in cluburile si

restaurantele din Ohio, California si New York. Decis sa nu lase nimic neexperimentat, a alecut o trupa de 14. The Supreme Court, al carei apogeu il marcheaza concertul sustinut la nunta Carolinei Kennedy. In 1989 contribuie la realizarea celui de-al doilea album Tracy Chapman, „Crossroads”. Incearca apoi o colaborare proprie cu producatorul lui Tracy, David Kershenbaum, dar nesatisfăcut de rezulta-

te, renuntă curind — după ce obținuse, în sfârșit, un contract de disc, n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să nu se prezinte în forma optimă. Desi pe multi i-a ulmit debutul răsunător, succesul este perfect justificabil, tinind cont că muzica lui Marc Cohn este suficient de universală pentru a fi subordonată altui spectru al lui Bruce Springsteen, dar la fel de bine si al lui Bruce Hornsby. Uneori pătrunde chiar si pe tereaua lui Van Morrison (ca in „Dig Down Deep”). Textele sale se adresează publicului introvertit, însă nu atât de depresiv, incit să fie atras de dramele existențiale ale lui Leonard Cohen si în vreme ce piesele lui Springsteen nase mituri, audierea creațiilor lui Cohn dă senzația parcurgerii unui jurnal scris de un băiat american dragut si mediocru. Din cind în cind sentimentalismele autobiografice sint mai numeroase decit ar trebui. E totusi greu să îi preia sentimental pentru gustul american: de curind, înainte de a intra pe scenă, lui Marc i-a ajuns la urechi că unul dintre fanii săi intenționează să-i ceară prietena în căsătorie pe acordurile piesei „True Companion”. La momentul potrivit, a dispus ca reflectoarele să fie îndreptate asupra fericii perechi — „A spus da?” „Da!”. El le-a dăruit verighetele în uralele miilor de spectatori înlacrimați. La viitorul concert Marc Cohn, cozile la casa de bilete vor fi si mai lungi.

Traducere si adaptare după Musik Express Sounds de M. G.

Scrisoare în cheia sol

- 1. „In Seara asta mi e dor de tine” — Catalin Crisan; 2. „De ai sti cit imi irosesti” — Daniel Iordăchioae; 3. „Cercul nopții” — Ovidiu Baciu; 4. „Drum de sticle” — Loredana Groza; 5. „Acum niste ani” — Mircea Banicicu; 6. „Pentru noi doi nu poate fi alt cer” — Madalina Manole; 7. „Povestea unei simple intâmpinări” — Ovidiu Baciu; 8. „Dragoste la prima vedere” — Ilie Micolov; 9. „Femeie cu suspine” — Carmen Trandafir; 10. „Amăgire” — Cristian Simionica; 11. „Te-am văzut mi-ai plăcut” — Madalina Manole; 12. „Tu esti omul ideal” — Angela Similea; 13. „Te iubesc” — Oana Sirbu; 14. „De ce?” — Mirabela Dauer; 15. „Dragoste de-o viata” — Madalina Manole si Marian Spinoche; 16. „Un buchet de brandufiri” — Loredana Groza; 17. „Cinzele din scilpiri de stea” — Catalin Crisan; 18. „Iuzia unei iubiri” — Catalin Crisan; 19. „Conventional” — Gabriel Cotabiță; 20. In urma ta — Gabriel Cotabiță; 21. „O ierbură” — Angela Similea si Marian Nistor; 22. „O floare pen-

- tru mai frizu” — Madalina Manole; 23. „Asta e doar viata” — Madalina Manole; 24. „Cit us fi vut să te chemi” — Mihaela Ranceanu; 25. „Mă întreb ce să fac” — Loredana Groza; 26. „Magaziul de vise” — Mircea Banicicu; 27. „Vise uitate” — Carmen Rădulescu; 28. „Si mă erid sa la tine” — Daniel Iordăchioae; 29. „Oa-

Răspuns

- re” — Dan Spătaru; 30. „Am inceput să te iubesc” — Mirabela Dauer; 31. „Nu stiu” — Carmen Rădulescu; 32. „E vina ta” — Madalina Manole si Adrian Daminescu; 33. „Să nu-mi ceri să te iert” — Gabriel Cotabiță; 34. „Puterea de-a iubi” — Madalina Manole; 35. „Mă tem să sper” — Gabriel Cotabiță; 36. „Nu sintem ingeri” — Adrian Daminescu; 37. „Noi rămânem oameni” — Gabriel Cotabiță; 38. „Priveste în jurul tău” — Anastasia La-

- zariuc; 39. „Viata e un balans” — Mihai Constantinescu; 40. „De ce te-ascunzi?” — Carmen Muresan; 41. „Vino” — George Florin; 42. „Lume de cinctec” — Carmen Muresan; 43. „Ploaie de soapte” — Ovidiu Baciu; 44. „Asculta-mă” — Gabriel Cotabiță; 45. „Marea, cit dragostea noastră” — Madalina Manole; 46. „E prea tizi” — Anastasia Lazariuc; 47. „Nu mai vreau să lu cu tine” — Adrian Enache; 48. „Către minus infinit” — Victor Socacin; 49. „Mă voi întoarce” — Corneli; 50. „Te-o zi” — Daniel Iordăchioae; 51. „Grăbiste-te si vino” — Angela Similea; 52. „In care zi?” — Mihai Constantinescu; 53. „Ești departe” — Roxana Vulpescu; 54. „Doi navigatori” — Gabriel Cotabiță; 55. „Tu ai rămas iubirea mea” — Ovidiu Baciu; 56. „Un secer grabit” — Laura Stoica; 57. „Fuga de timp” — Mircea Banicicu; 58. „Un om sentimental” — Madalina Manole; 59. „Ultimul romantic” — Savor; 60. „Cum aş putea să nu te iubesc?” — Gabriel Cotabiță; 61. „Noapte albastră” — Gabriel Cotabiță. Cistigatori vor fi anunțati in numărul viitor.

TIMISOARA

ALEXANDRU ANDRIEȘ din nou la Timisoara

Casa Tineretului din Timisoara va gazdui simlata și duminică, la orele 19, două concerte sustinute de Alexandru Andries. Cej prezenti vor fi si martori la lansarea discului „POFTA VINE MINCINDO PE MARIA” impreună cu un disc single, versuri.

PAGINA A 9-A

ACUM CINE E DE VINĂ?

Harakiri fiind absent, sintem nevoiti să intervenim, noi, cei rămasi acasă, pentru a gomenala citeva ciudatenii. La pagina 2 (care e drept, se culege ultima, din cauza așteptării stiriilor pentru ziua de luni, ba chiar marti) afisul concertelor de la Iasi, primit de la Centre Culturel Français a apărut cu capul în jos. Evident ne cerem seza prietenilor din Franta, dar ne gindim cum va fi cind va fi, mai rău? The Cure ne-au oferit o melodie si nu o medie. La pag. 3 textul de sub o fotografie era „Cornel Fugaru (timid) si multi vorbitori”, pentru că C.F. tocmai nu avea microfonul în mână. La pagina 7 o alta explicație foto e ratată: era vorba de exportul de Miss-e. In plus, imaginea inițială de arata cu picioare cu tot! Calitatea tiparului fiind așa cum e, măcar să explicăm ce ar fi trebuit să fie acolo, că de văzut... Pe una dintre blondele de pe copertă o cheamă Hutton. Asta așa, „just for the record”.

La pagina 10, in Chestionarul cules pe calculator a scăpat un „na-u răspuns” care încheie (pentru azi) rubrica cea mai amară din P.R. & S. Pentru cei care o scrie, evident.

Programul pentru săptămîna 22-26 iunie este: Bob Dylan — „Blood On The Tracks” (serialul se va încheia, după toate probabilitățile, abia prin noiembrie); Crosby-Stills-Nash-Young — „Deja Vu”; Blues Project — „Reunion In Central Park”; Yardbirds — „Little Games” si Alice Cooper — „Hey Stupid”. Si dacă despre Alice Cooper, Dylan, Yardbirds, CSNY s-a mai scris în presa noastră, în ceea ce-i privește pe Blues Project am avut surprinderea să constătam că sint quasi-necunoscuti chiar și în rindul vechilor fanii ai rock-ului. Se impun, așadar, citeva cuvinte despre ei...

In perioada '60-'70, Blues Project erau cotati drept un supergrup încadrat în „Jewish blues scene” (seena blues evreiescă), alături de Paul Butterfield Blues Band și Electric Flag. Componenta inițială arată în felul următor: Al Kooper (clape), Steve Katz (chitară), Danny Kalb (chitară),

ROCKMANIA (II)

Andy Kulberg (bass, flaut), Roy Blumenfeld (baterie). Al Kooper era cunoscut în lumea muzicală prin faptul că-l acompaniase pe Bob Dylan, iar celălalt lider al grupului, Steve Katz, își crease o reputație solidă ca interpret folk. In primăvara lui 1965 au început să cinte la clubul Café A-Go-Go din cartierul new-yorkez Greenwich Village, însă pentru început critica l-a cam ignorat. Pentru a elimina acest inconvenient, au hotărît să dea trei concerte gratuite în Central Park. Evenimentul s-a petrecut în vara lui 1966. Succesul a fost imens, au fost imediat contactați de producători și impresari, dar nu i-a prea „tras așa” să intre în studouri, preferind să rămîna la stadiul de „travelling band” (formație de turnee). Din această cauză „activitatea lor discografică a fost extrem de săracă (doar două albume în formula clasică, ambele devenite astăzi piese de colecție).

In 1971 Katz pleacă pentru a forma Blood, Sweat & Tears, iar mai tîrziu (în 1976) un grup de country-rock, The American Flyer. Practic, acesta a fost momentul destrămării grupului, chiar dacă (pentru a respecta contractul cu firma Vanguard), Al Kooper & Co au mai publicat încă două discuri...

Si totuși momentul lor istoric s-a derulat după această perioadă. Pe 24 iunie 1973, la sugestia lui Mick Jagger (care le-a pus la dispoziție studioul mobil al Stones-lor) s-au reunit pentru un singur concert în Central Park. Memorabil concert! A rezultat un dublu LP „live!”, în care cei cinci membri originali alternează compozițiile proprii cu preluări după standardele genului („Louisiana Rain” a lui Muddy Waters, „You Can't Catch Me” a lui Chuck Berry, „Catch The Wind” — o surprinzătoare versiune după Donovan și, în încheiere, timp de 13 minute, Blues Project fac variațiuni după compoziția lui Muddy Waters, „Two Trains Running”).

Reascultîndu-l, nu ne rămîne decit să admirăm încă o dată acest inegalabil document al blues-ului american de sorginte sudistă de la începutul anilor '70, document care ori-cînd ar putea eclipsa producțiile unor Allman Brothers sau Lynyrd Skynyrd...

MARCEL FLUERARU, TIMPUL — Iasi

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

WARHORSE. Grup britanic pe care-l amintim aici motivând prin componență, mai exact prin fondator. Este vorba de basistul Nick Simper, care a părăsit Deep Purple în 1969. Alături de el s-au aflat Ashley Holt (solist vocal), Frank Wilson (keyboards), Peter Parks (chitară) și bateristul Mac Poole. Hard rock în stilul Uriah Heep și Iron Butterfly. Albume pentru colecționari: Warhorse (1970), Red Sea (1971). Simper a format apoi Fandango, iar Ashley Holt a cântat cu Rick Wakeman's Rock Ensemble.

WATCHTOWER. Experimentaliști ai thrash-ului american. În 1985 au avut un prim L.P. „Energetic Disassembly”, pe care l-au și finanțat. Influențele pe care le constatăm în muzica lor trec de la King Crimson la Rush, de la Metallica la jazz. Au mai avut o casetă cu titlul „Instruments Of Random Noise” și albumul „Control & Resistance”.

WINGER. Grup format în 1987 la New York. Componen-

WARRIOR SOUL

ța: Kip Winger (bas și solist vocal), Reb Beach (chitară), Rod Morgenstern (tobe), Power metal melodios dominat de prezența în centrul trupei a lui Kip, care a studiat baletul la Joffrey Ballet School. Tot el a cântat la o serie de înregistrări, doar la chitară bas, ale lui Alice Cooper. Primul album le-a purtat numele, iar în cel din 1990 scos de Atlantic, „In The Heart Of The Young”, domină baladele și cîntecele de dragoste. Producător a fost

Beau Hill. Nu lipsesc nici unele experimente, chiar și o tentativă rap-rock pe care Kip o explică prin influențele resimțite la Los Angeles unde a locuit o vreme.

WHITE LION. Provin din Brooklyn (N. Y.). Au început activitatea în 1984. Componența: Mike Tramp (solist vocal), Vito Bratta (chitară), James Lomenzo (bas), Greg D'Angelo (tobe). Rămăși din formula inițială sînt Vito și Mike. Au atras atenția publicului cu albumul „Their Fight To Survive”, care a circulat mai mult în Europa și apoi în Statele Unite. În 1988, culegerea „Big Simpson” s-a vîndut în peste 2,5 milioane de exemplare doar în S.U.A. Pe disc, dedicat mișcării Greenpeace, figura și piesa „Little Fighter”, semnată White Lion. Albumul „Big Game”, l-a nemulțumit pe artiștii „Pride” s-a vîndut multumitor, iar „Mane Attraction”, l-a readus în linia întâi (a apărut în 1991).

La acest album s-au hotărît să nu mai abordeze teme majore care apăreau adesea la începuturi (poluare, salvarea delinților, armament nuclear). La capitolul video-clipuri n-au avut satisfacții prea mari pentru că cei care le realizau nu le înțelegeau muzica Abia cu „Radar Love”, de anul acesta se declară mulțumiți. „Dacă acest disc se va comporta slab, nu va fi apreciat, atunci eu voi

fi de-a dreptul socat” — declară chitaristul Vito Bratta în Hit Parade (în iulie 1991).

Pe Wishbone Ash i-am prezentat la altă rubrică, așa că pentru W ne-au mai rămas Whitesnake, W.A.S.P., Wild Horses ș.a.

ANDREI EUGEN

KIP WINGER

DANIELA FLOREA (str. Piața Unirii, bl. 1, sc. C, et. 1, ap. 4, Simeria, Hunedoara, cod 2651): „Hel o, tuturor celor care-l iubii pe Michael Jackson. El este idolul meu. Uneori mă visez alături de el, pășind spre infinit spre nemurire. Mă simt atât de fericită în acele clipe, încît am impresia că am ajuns în Paradis. Dar îmi dau seama că nu a fost decît un simplu vis și niciodată nu va putea fi adevărat. Trăiesc cu impresia că nimeni nu-l va întrece vreodată, că un geniu ca el se poate naște doar o dată la 100 de ani. Și totuși, sînt atât de tristă uneori. Întotdeauna mi-am dorit să am pe cineva cărui să-i împărtășesc iubirea mea, cineva care să mă și înțeleagă. De aceea îi rog pe toți cei care-l îndrăgesc pe Michael să-mi scrie. Am nevoie de prieten, Michael va rămîne favoritul meu orice s-ar întimpla. Însă, trebuie să vă spun că-mi place și rap-ul. Snap, Vanilla Ice, Technologic, The KLF, Marky Mark, The Simson fac și ei parte dintre preferințele mele muzicale.” **GABI BRANESCU** (str. Eremia Grigorescu nr. 20, bl. 64 ap. 2, Ploiești, cod. 2000, jud. Prahova): „Am 16 ani. Sînt fan Blue System. Alte preferințe muzicale: Queen, The Beatles, Daminescu. Sportul meu preferat este baschetul. Doresc să cunosc o fată între 14 și 16 ani cu care să mă împrietenesc. Ar fi foarte bine dacă ar fi și ea ca și mine născută în zodia Fecioarei. Am 1,75 m, 68 kg., ochi căprui (cel puțin așa cred), un cap puțin cam în „noi”. Pentru început e suficient. Restul amănunțelilor le veți afla dacă-mi veți scrie. Vă sîrui pe toți!” **LUMINIȚA VASI** (str. Opanez nr. 3, bl. 15 B, sc. 3, et. 3, ap. 127, sect. 2, București): „Am 15 ani, 1,65 m, brunetă, ochi căprui, zodia Leu. Aș vrea să corespundez cu toți tinerii care se simt atrași de muzica formației Queen. Pot oferi informații despre ei și deosebi despre Freddie Mercury. Sper că mesajul meu să fie recepționat de cit mai mulți fani ai grupului, indiferent de vîrstă.” **DANIEL ONOFREI** (str. Calea Națională nr. 51, bl. H4, sc. B, et. 1, ap. 1, Botoșani, cod 6800): „Scurtă caracterizare: 19 ani, 1,80 m, ochii negri, păr șaten, zodia „Leului”. Sînt o fire melancolică, sentimentală. Caut împlinirea visurilor frumoase printr-o prietenie sinceră și adevărată cu o fată care să-mi merite dragostea pe care l-o voi purta în inimă, chiar dacă ea nu va fi din același oraș cu mine. M-ar interesa și textele unor cîntece: „Love Takes Time”, „So Blessed”, „And You Don't Remember”, „I Don't Wanna Cry” — Mariah Carey; „Lady In Red”, „Missing You” — Chris de Burgh; „Take My Brest Away” — Berlin; „Right Here Waiting” — Richard Marx. M-ar interesa și textele pe care le solicitați au fost publicate în „P.R. & S. N. FLO-RIN (Bd. Uverturii nr. 75, bl. M8, sc. 2, ap. 36, sect. 6, București, cod. 7000): „Am 21 de ani, sînt foarte singur. Pot cores-

ponda pe orice temă, dar aș prefera totuși, muzica, sportul, prietenia. Aș dori să-mi scrie în special fete.” **DRAGOS ȘI ADI** (Bd. Ghencea nr. 26, bl. C 88 a, ap. 23, sect. 3, București, tel. 66.37.56): „Sîntem doi... „hippy”, de 17 ani. Căutăm două tipe pentru petrecerea unei vacanțe cit mai bestiale, într-un loc sălbatic, la munte sau la mare, în mijlocul naturii, departe de lumea dezlăntită. Distracție garantată cu niște băieți de viață, iubitori de muzică bună și de aventură. Așteptăm urgent oferte serioase și propuneri „constructive.” **LAVINIA ACASANDRI** și **MIHAELA** (Bd. Păcii nr. 74-76, bl. 5, ap. 26, sect. 6, București): „Sîntem două prietene, pasionate de muzica rock. Căutăm „corupți” ai genului, amatori de drumeții, prietenii adevărate. Iată ș. citeva puncte de reper:

tin: Kim Wilde, N.K.O.T.B., Roxette, Depêche Mode, Jason Donovan, Michael Jackson, Marky Mark, Cher, Genesis, Bryan Adams, Paula Abdul, A-Ha, Simply Red, Europe, Mandy Smith, Color Me Badd, Eros Ramazzotti, Billy Warlock & Erika Eleniak. Pe mine m-ar interesa postere cu Sandra și Mandy Smith.” **ELIZ SAPADIN** (Bd. Tomis 301, bl. 5 B, sc. A, ap. 16, Constanța, cod 8700): „Sînt fan Sandra și aș dori să corespundez cu alți fani ai solistei pentru a obține cit mai multe poze, afișe, postere, albume, texte, insigne, date.” **MARIE** (str. Berești, nr. 39, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Sînt... „a little hotblooded”, rockabilistă, de 16 ani, și vreau să-l cunosc pe toți fanii acestei formații. Nu mă supăr dacă cei care-mi vor scrie îmi vor trimite și postere, abtilduri, e-

mult să corespundez cu o rape-riță, care să aibă aceleași preferințe muzicale cu cele precizate de mine. Dacă cea care-mi va scrie va pune în plic și o fotografie voi fi de-a dreptul fericit.” **LIVIU NICOARĂ** (str. Soveja, nr. 69, 69, bl. 43, sc. D, ap. 32, Constanța, cod 8700): „Am 16 ani, păr șaten, ochi albaștri. Îmi place rock-ul. Ascult cu plăcere Alice Cooper, Sepultura și Guns N'Roses. Doresc să corespundez pe teme de muzică și, în special, despre prietenie.” **MONICA BADEA** (str. Istria nr. 8, Constanța, cod 8700): „Sînt o rockerită aiurită. Am 16 ani, și ochi albaștri. Sînt născută în zodia „Berbecului”. Cei care au ca preferințe muzicale Metallica, Skid Row, Nirvana, Guns N'Roses, Slaughter, Iron Maiden, să-mi scrie de urgență. Adresa este valabilă și pentru cei care dețin texte

restii, cod 77401); „Salut! Încep prin a spune tuturor că am 17 ani, sînt șatenă cu ochi căprui. Iubesc la nebunie muzica hard, heavy & rock. Îmi plac Alice Cooper, Guns N'Roses, Def Leppard, AC/DC, Scorpions, Poison, Metallica. Din cînd în cînd ascult și Roxette și rhythm & blues. Mă atrag enigmatice le-gate de OZN-uri și Triunghiul Be mudelor și îmi place Eminescu. Dețin texte a numeroase piese din repertoriul Roxette, Poison AC/DC, Alice Cooper.” **EMA WINKLE** (Aleea Izvorul Otului nr. 6, bl. 29, sc. 2, et. 2, ap. 23, sect. 4, București) și **SIMONA WINKLE** (str. Doroboi nr. 4, bl. E 20, sc. 1, et. 4, ap. 19, sect. 4, București): „Sîntem două admiratoare ale genului rap și dorim să corespundăm cu cit mai mulți raperi și, mai ales, cu admiratorii ai lui Vanilla Ice.” **DIANA GHEORGHE** (cart. Războieni, Aleea Pescarilor, bl. J 6, sc. A, et. 2, ap. 12, Pitești, cod 0300, jud. Argeș): „Am 16 ani, sînt șatenă, am ochi căprui, sînt elevă în clasa a X-a și aș dori să corespundez cu fanii formației N.K.O.T.B.” **C. RABULESCU** (str. Libertății, bl. K 5, sc. A, ap. 24, Alexandria, jud. Teleorman, cod. 0700): „Hello! Sînt îndrăgostit de rock. Sînt admirator al formației Guns N'Roses și, mai ales, al lui Axel Rose. Îmi plac însă, și Sepultura, Metallica, AC/DC, Skid Row, Scorpions. Îi rog pe cei care posedă materiale despre Guns N' Roses și Sepultura, să-mi scrie.” **ANDRA** (str. Tudor Vladimirescu nr. 8, Breaza, jud. Prahova): „Am descoperit revista recent, poate am mai scris și alții că sînt fani Michael Jackson. Sper totuși, să fiu recepționată. Deci, aștept scriso-ri de la toți cei care-l îndrăgesc pe Michael. Și în schimbere citeva date despre mine: am 16 ani, 1,60 m, sînt șatenă și am ochii verzi.” **ALIN ALECU** (U.M. 9608 Neptun, jud. Constanța, cod 8720): „Deși lucrez la o unitate militară, nu vād nici o piedică în a corespundea cu fanii Depêche Mode din toată țara. Le pot oferi 34 de texte ale formației. Obligatoriu este care-mi vor scrie să pună și o fotografie în plic.” **ATTILA KOVACS** (str. Gh. Lazăr nr. 46, sc. B, ap. 20, Timișoara, cod 1900): „Aș dori să știu ce trebuie să fac pentru a înființa un Fan-Club. Dacă sînt persoane care au făcut deja așa ceva, îi rog să-mi scrie sau să-mi telefoneze la nr. 96/120642, poate îmi vor da citeva sugestii, relații sau un mic îndreptar.” **MIHAELA DUMITRESCU** (str. Izvorul Crișului nr. 11, bl. A7, sc. D, ap. 55, et. 3, sect. 4, cartier Berceni, București): „Adeptă a muzicii rock (The Beatles, Led Zeppelin, Deep Purple, Queen, Pink Floyd), doresc să-mi fac cit mai mulți prieteni, iubitori ai genului. Iubesc natura și tot ce ne oferă ea și sînt prietenă bună cu sinceritatea. Prefer bătriul munte în locul amăzițoarei mării. Am 18 ani, sînt „Capricorn”.

INTERMEDIEM PRIETENII

MIHAELA — 18 ani, blondă-roșcată, 1,62 m, iar ca preferințe muzicale — Deep Purple și Led Zeppelin. **LAVINIA** — șatenă, 1,75 m, îmi plac Scorpions, Whitesnake. **ARTA STANESCU** (str. Elena Doamna nr. 60, Ploiești, Prahova, cod 2000): „Săgetătoare de 15 ani, fire ciudată ca și prenumele pe care-l port. Îmi plac Queen, Yngwie, I. Malmsteen, Europe, Scorpions, Tesla, Chesney Hawkes. Aștept date despre aceste formații cit și texte ale cîntecelor lor. Adolescență, să știți că putem corespundea și pe teme de informatică, sport sau orice alte teme despre care doriți să vorbim. Răspund cu plăcere tuturor scrisorilor. Eu nu voi pleca nicînd în vacanță pentru că nu-mi permit.” **NICUȘOR ALEXANDRU** (str. Arcului nr. 1, bl. D, sc. C, ap. 44, et. 3, Constanța, cod. 8700): „Sînt un suflet singur care iubeste la nebunie rockul clasic și care așteaptă ca cineva (indiferent de unde) să-l înțeleagă și să-l ajute să treacă peste singurătate. Am 18 ani, sînt „Peste”, iar în ceea ce privește muzica, sînt fan Led Zeppelin. Sînt pleros și fără prejudecăți.” **SEBASTIAN SIMON** (str. Observatorului, nr. 34, căminul nr. V, Cluj-Napoca, jud. Cluj): „Hello boys and girls! Am citeva postere care-mi prisoasesc. Sînt într-o stare excepțională (și posterele și eu). Așadar, de-

ventual tricouri la prețuri rezonabile. Cutia mea poștală, măsurată cu precizie (L. = 36 cm., l. = 29 cm., grosime = 7 cm.), este destul de încăpătoare pentru a primi scrisorile voastre. Scrieți orice vă vine în minte, dar nu uitați să treceți codul. Voi rezista eroic în fața prezumtivului asalt al scrisorilor voastre.” **CRISTINA MIHAILESCU** (Al. Militari, nr. 1, bl. 12 D, sc. B, et. 2, ap. 29, Ploiești, cod 2000): „Sînt o „vîrsătoare” blondă cu ochi verzi, îndrăgostită nebunește de Eros Ramazzotti. Dacă dețineți informații despre el sau poze cu el, vă rog scrieți-mi. Alte preferințe: Pet Shop Boys, Mariah Carey, Depêche Mode, Blue System, Michael Bolton, Scorpions.” **AURELIAN STATE** (str. Ev. Ștefănescu, Șt. nr. 6, bl. 463, sc. A, ap. 47, sect. 2, București, cod 73332): „Sînt născut în zodia „Peștilor”. Temele pentru corespundență muzicală, prietenie, dragoste. Pot să-mi scrie toate fetele care au nevoie de un prieten sincer. Le promit răspuns la toate.” **ȘTE-FAN BUTA** (str. Rozelor, nr. 15, bl. C 13, sc. A, et. 2, ap. 9, Mangalia, jud. Constanța): „Am 17 ani, 1,75 m., ochi căprui, păr șaten și sînt născut în zodia „Racului”. Fiind un raper convins, admirator al formațiilor Snap, C & C Music Factory K.L.F., The Simpsons, Marky Mark & The Funky Bunch, Vanilla Ice, aș dori nespus de

din repertoriul Metallica, Skid Row, Nirvana și numerele din „P.R. & S.” în care au fost publicate articole despre Metallica și Skid Row.” **AURAR BURCEA** (str. Alunului, bl. E 10, sc. A, et. 1, ap. 10, Pitești, jud. Argeș, cod 0300): „Fan Gun N'Roses, vreau să corespundez cu toți cei de teapa mea, iubitori ai acestei formații magnifice. Accept și fani Megadeth. Ofer textele melodiilor „One”, „Nothing Else Matters”, „The Unforgiven” — Metallica, dorind să obțin „You Could Be Mine”, „Anything Goes”, „November Rains”, „Dead Horse”. **THEODORA STOLOJAN** (Bd. Tomis 336, bl. B 1, sc. E, ap. 84, cod 8400, Constanța, cod 8700): „...sînt fan White Lion. Aștept replica! Pot să-mi scrie și fani ai altor formații.” **ANDA PRESLEY** (Bd. Metalurgiei nr. 30 A, bl. H/32, sc. A, et. 5, ap. 22, sect. 4, București): „Am 14 ani, 1,65 m., 53 kg., aparțin zodiei „Fecioara”. Sînt brunetă cu ochi căprui, o fire veselă și ador mult rock'n'roll-ul. Doresc să-mi fac prieteni în toate colțurile țării, Condiția pe care o pun este ca cei care-mi vor scrie să fie fani Elvis Aron Presley. El este idolul meu, el înseamnă totul pentru mine. Ascult cu multă plăcere muzica lui. Mi-ar face plăcere să-mi scrie în mod deosebit băieți bruneti cu ochii verzi.” **CRISTINA ANGHEL** (str. Timișoara, nr. 69, bl. C 13, sc. E, ap. 194, sect. 6, Bucu-

răspundem dacă sintem în stare

CRISTI (Focșani). Să le dau în ordine. Numărul 47 a apărut. A fost chiar de 16 pagini. A și dispărut rapid. Rezultatele chestionarului le-am văzut așa că pot constata că sint și alte păreri decât ale tale. Privind problema rockabililor ai o gândire foarte matură pentru 15 ani, trebuie să o recunosc. Interviu cu Florin Pittis se face cam greu. Apar dialoguri în serial cu el în „Timpul” și „Cuvântul”. N-am renunțat, așa că stai pe aproape. Cu Petre Magdin recunosc, n-am realizat vreun interviu. Nu va accepta! Dacă vor fi și alte cereri, categoric li voi mai adresa invitația. **GEORGE MICHAEL (Piatra Neamț).** Ai un stil foarte amuzant. Să reluăm un text publicat numai pentru că s-a mai întâmplat (din greșelile) și altă dată? Nu-ți promit, dar cind va crește numărul de pagini, va fi mai ușor. Chestia cu numărul 68 de două ori am descoperit-o mai demult. E bine că ne-și lertat și multumesc pentru textele trimise. Dacă le vei transcrie fără greșeli le vom folosi. **MIRELA URUCU (Slatina).** Primesc cu mare plăcere salutul prietenilor tăi din Slatina. Despre Nirvana am scris în nr. 7 din acest an, iar stiri au fost constante. Casetele grupului circular intens prin țară, dar probabil n-au ajuns la voi. Pe „Nevermind” sint răscole: Smells Like Teen Spirit, In Bloom, Come As You Are, Breed, Polly, Lithium, Territorial, Pissings, Drain You, Lounge Act, Stay Away, On A Plain. **GEORGIANA BABIUC (Giurgiu).** „Rap-eriță” cum esti ti-am înțeles păsul, dar nu și tonul care nu-l defel motivat. Reviste specializate de rap, am spus, nu dețin, iar cele la care am abonament acordă spațiu foarte redus pentru a scrie autentic utilizarea unor melodii legate de textele de aici se face dar nu constant. Apriga critică față de producția autotona și artiștii noștri n-o argumentezi, desi la alte observatii esti mai concretă. Ai fi bine să te uiti puțin și la răspunsurile date altora pentru a afla ce ni se mai cere. Despre Janis Joplin, Jim Morrison și Hendrix am mai scris și n-am apelat la „avi-

zoți” (dacă așa-i numești pe cei care traduc materiale mai mult sau mai puțin analitice și concludente). Să nu uităm „Flower-Power”! Bine zici. Noi am trăit acea perioadă. Oferta și bunetele tale intenții sint primite cu bucurie. Contra plictisului nu-ți pot recomanda nimic precis, dar o soluție ar fi să nu ascuți emisiunea decât pînă adormi. **GEORGE M. (Cluj).** E o plăcere să-i revinutesc pe vecii corespondenți de la „Săptămîna”. Despre Survolaj, avem un material realizat de o colegă tină, chiar în acest număr (vezi pagina 7). Despre Aphrodite's Child, Trioul grec s-a format în 1963. Demis Roussos, Evangelos Papathanassiou (născut la 15 iunie 1947), și Lucas Sideras (5 decembrie 1944), provin din familiile de muzicieni descoperindu-se remarcabil la mai multe instrumente, Grecia era, la vremea aceea, rezistență în lupta muzicii pop anglo-americane, motiv pentru care cei trei au plecat spre Londra. În drum, la Paris au semnat un contract cu Pierre Sberre, pentru casa Phillips, unde a și apărut „Rain And Tears”, (o melodie germană din secolul 17, cîntată în engleză). A ajuns pe locul 2 în Franța, 3 în Italia și Turcia, a pătruns în Top 10 în Belgia, Olanda, Spania și Liban, locul 30 în Marea Britanie. N-a intrat în topul din Grecia și S.U.A. Au urmat „It's Five O'Clock” și „Spring Summer, Winter And Fall” (ambele în 1970), albumul „666” (dublu) care s-a vîndut bine pe întregul continent, dar nu și în Anglia. La începutul anilor '70 s-au despărțit, doi dintre ei urmind cariere soliste strălucitoare. Despre Vangelis și Demis Roussos n-al cerut amănunte așa că Of Seagulls din Marea Britanie sau la altă trupă pe care eu n-o cunosc. Can este o trupă de avangardă de rock electronic, formată în 1966 la Köln. **Imrin Schmidt (keyboards) Michael Karoli (chitară), Holger Czukay (bas, efecte electronice), Jaki Liebezelt (toba).** Ultimii trei cîntau și vocal. Primul L.P. „Monster Movie Made In Castle With Better Equipment” (1970)

l-a avut la flaut pe David Johnson pe Ma.com Monney, solist vocal venit din Statele Unite. Tehnicile de distorsie, repetiție, zgomot produse pentru a influența electro-arta rock erau destul de primitive. L-au descoperit în stradă la München pe Dano Suzuki, iar prin el au aprofundat creația lui Stockhausen. Au urmat Tago Mago (1971), Ege Banyasi (1972), Future Days (1973). Apoi Suzuki a părăsit grupul. Alte două discuri, Soon Over Baluma și Limited Edition (1974), au precedat trecerea la casa de discuri Virgin unde s-au scos albumele Landol (75) Operer, Flow Motion și Unlimited Edition (1976, ceva mai funky și cu ceva piese noi) Saw Delight (77) Cannibalism (la vechia casă, SVA), și Out Of Reach (la firma Lightning), cind au venit Rosko Gee la bas (de la Traffic) și Nelson Kwaku Beah la percuție. În 1976 au avut și un single de top în Marea Britanie, cu „I Want More”. Apoi s-au despărțit. Czukay a lucrat pe cont propriu scoțind discurile Movies (1980), On The Way To The Peak Of Normal (1982), Snake Charmer (1983), cu Jah Wahbe și The Edge. Iar în 1984 Der Ersten Ist Rot urmat la doi ani de Rome Remains Rome. **MARIAN TEODORESCU (Pitești).** Discul lui Gabi Cotabiță se mai găsește la magazinul Muzica. Dacă nu te descurci astfel, e bine să te scurci la Fan-Clubul SILE (7). Materialele publicabile fără să le vad? Cum să-ți răspund? Dacă sint retribuibile conform tarifelor pe care le practicăm? Al ghicit! Oriunde textele nepublicabile nu se returnează și nu avem obligația să publicăm ori ce. **NICU MARIUS MARIN (Brasov).** Scriitorii n-aveți sol (Brasov), dar cred că va trebui să așteptați o nouă rundă. Topul se alcătuiește cu sprijinul celor care ne scriu. Fiind noi printre prietenii revistei e normal să ne propul să o scoatem color. Noi avem alte intenții. Revistele „porno” sint cel mai bun exemplu pe care-l puteți găsi. Ele oriunde au ce arăta. **LUCIA CIPRIAN (Pitești).** În problema „cirtanascilor galbene”, cred că faci o mică confuzie. Noi nu țertam greșelile proprii, ba le taxăm

pe toate. Chiar înaintea cititorilor. Nu mă supăr nici eu, nici colegii pentru sesizarea lor. Nu amînăm venirea lui Daminescu la emisiune! A fost invitat la fiecare întîlnire a noastră la diferite concerte. A promis, dar s-a justificat prin încărcatul său program de noapte, pentru întîrzieri. Nu știu cît îi place lui revista sau emisiunea, dar de arătat n-a arătat-o încă. Cu Horia Moculescu am stat de vorbă îndelung la București '92 și la câteva lansări de disc. Pot spune (și sper că nu-l deranjează) că sintem în cele mai bune relații. Se va bucura și el și alți compozitori cind vor afla că publicul dorește intervenții cu el, nu doar cu soliștii noștri. Nu înțeleg de ce esti așa grăbită?! Eu am convins-o că vom realiza tot ce ne propunem și că revista va exista suficient de mult timp pentru a onora „vorbele” prin „fapte”. I-am transmis Gălbicării cuvintele tale frumoase și s-a înmormit toată. **GEO și CEATA DE NOBILI (Suceava).** Am primit ambele scrisori. Foarte încurajante, recunosc. În cea din 16 iunie semnaleză sau la plural (desi cred că scrie o singură persoană) nouățile postului de radio, care și-a mărit puterea de emisie și emite stereo! Pe 5 iunie a avut loc la Casa de Cultură spectacolul Jazz & Blues cu Anca Pașcu, Trio și Ioan Pascu. A fost minunat, publicul cîntînd împreună cu cei de pe scenă, aplaudind, bisnăd ca la un ma e show”. Pretul este de consemnat, pentru că se poartă: 150 de lei. Organizatori au fost tot cei de la Radio Top '91 - Suceava. Pe 10, la spectacolul „Fata drăgă”, ce avea ca artistă Madalina Manole, Silvia Dumitru și Maria Drăscu și u. Puia Călinescu, Octavian Ursu... în olima clipă s-au produs modificări și au apărut Anastasia Lazariuc, Mihai Constantinescu și actorul Jean Paler. Biletul: 200 de lei. O. U. n-a venit, iar „M. M.” a indus în eroare radioascultătorii spunînd că turneul cuprinde doar muzică ușoară, pop, nu amestecături de stiluri”. Relatarea ta este efectiv savuroasă și aștept urmările. Textul pentru concurs va apărea în numărul următor. **GABRIEL POPESCU (Brasov).** Născut în 1947, la 30 iulie la Londra și a părăsit aceeași școală ca și Keith Reid, viitorul textier al grupului Procol Harum. A avut un grup în școală cu Helen Shapiro. La 15 ani a fost manechin, iar în cariera pop a folosit mai întii numele de Toby Tyler. La școală The Wizard s-a numit Marc Bowland cind a apărut la TV în programul Ready Steady Go. La The Third Degree a semnat Marc Bowland. L-a întîlnit pe Simon Napier-Bell (care a contribuit la succesul celor de la Yardbirds și

apoi Wham!). A intrat la John's Children în 1967. Se pare că el a scris și hit-ul acestora, Desdemona, interzis de BBC. A format duoul acustic Tyrannosaurus Rex cu percuționistul Steve Peregrine-Took (născut la 28 iulie 1949 și decedat în 1980). Primul lor album a apărut în 1968 cu un titlu mult comentat în acea vreme: My People Were Fair And Had Sky In Their Hair, But Now They're Content To Wear Stars On Their Brows. Al doilea conține poeme copilărești, dar nu infantile și se numește Prophets Seers & Sages, The Angels Of The Ages (1969). Farmecul hippie nu ascunde tentația lui Bolan pentru a cînta rock'n roll clasic (fusesse fanul lui Bill Haley). În 1970 discul Unicorn a avut o față acustică și alta electrică, pe care figurează primul hit adevărat, Ride A White Swan (locul 2 în Marea Britanie). A publicat și un volum de versuri, Warlock Of Love. L-a invitat pe Mickey Finn, specialist la bongo, iar pe Beard Of Stars a trecut total la orchestrație electrică, avînd pe coperta varianta scurtă a numelui, T. Rex. Grupul era format din: Finn, basistul Steve Currie, bateristul Bill Legend, vocaliști Flo și Eddie. Un electric boogie cu mare priză la puștine a cucerit topurile: Hot Love, Get It On, Telegram Sam, Metal Guru au fost pe primul loc ca și albumele Electric Warrior și The Slider (1971). Apoi Solid Gold Easy Action Children of The Revolution, Jeepster. Presa vremii li numea „noi Beatles”. Istoria promusă de T. Rex apare în filmul Born To Boogie realizat în 1973 de Ringo Starr. Ultima piesă de top a fost New York City (1975). Concurența era mare, iar puștii creșteau. Iși schimbau idoli (ca și azi). Bolan și-a restructurat echipa cu prietena sa Gloria Jones, Dino Dinos (fost la Beach Boys) la keyboards, și Currie. În show-ul TV „Mare 77” au apărut în invitația sa primele grupuri punk, The Damned, The Jam, Eddie & The Hot Rods, Generation X. Și David Bowie a fost oaspetele lui. Numărul fanilor a crescut prin această întîlnire a stilului, a modului de exprimare. În același an a scos albumul „I'm a Rebel”. În 1976 a avut o suferit dramatic accident de masină de lângă Putney Common. „Best Of The 20th Century Boy” a pătruns în clasamente în 1985, iar producătorul Visconti a rearanjat o bună parte din creația sa în 1987, cind s-au împilnit 10 ani de la dispariția sa. În ultima vreme Children Of The Revolution a redevenit actuală ca piesă de rezistență. Casete cu T. Rex se găsesc și acum (cel puțin în Timișoara, Cluj și București).

ANDREI PARTOS

INTERMEDIUM PRIETENII

GABRIELA COCHRLEA (str. Dorohoi nr. 4, bl. E 20, sc. A, ap. 2, sect. 4, București): „Cei care cred că pot corespunde pe teme de rap cu o puștoaică de 12 ani să-mi scrie.” **DANIEL BELEAN (U.M. 01815 Cimpia Turzii, jud. Cluj, cod 3351):** „Sint deci militar. Doresc să corespundez cu fete drăgute, geioase și care să țină cu adevărat la o prietenie. Am avut două decepții și tare n-ăș vrea s-o trăiesc și pe a treia. Sper că nu pretind prea mult. Ca preferințe muzicale as vîmint Def Leppard, Roxette, Jean Michel Jarre”. **MIHAELA ION (str. Elev Ștefănescu 11, bl. 450, sc. 1, et. 7, ap. 90, sect. 2, București, cod. 73332):** „Eu, o fire romantică, visătoare, sentimentală am rămas fidelă aceluiași artist și om deosebit care mi-a dăruit... de a lungul timpului, atîta căldură și elpe fericele prin melodii sale frumoase în care mi-am regăsit întotdeauna sufletul. Să vă spun despre cine este vorba? El bine, de Mihai Constantinescu. Cine sint eu? O tinăra care nu vrea să se descrie fiindcă, în cazul unor pasiuni similare asta nu mai contează. Doresc să primesc scrisori de la toți cei care li admira pe Mihai Constantinescu. Cred că nu vor fi puțini și că,

în final, vom reuși să înființăm un Fan-Club sau măcar să ne cunoaștem mai bine și, sint convinsă, prin asta să ne unim sufletele. Aștept deci, un e-mail de la toți... copiii între 20 și 40 de ani, de la cei care l-au urmărit pe solist încă de la începutul carierei sale, s-au bucurat de aparițiile lui pe micul ecran, l-au fredonat slăgărele sau l-au aplaudat în concerte.” **M.M. (Cartier Rovine, bl. F 2, ap. 3, sc. 1, Craiova, jud. Dolj, cod 1100):** „Sint una dintre fanii Hammer și m-ar interesa orice desp e el.” **N. FLORIN (Bd. Uverturii nr. 75, bl. M 8, sc. 2, ap. 36, sect. 6, București):** „Am 21 de ani, sint foarte singur. Pot corespunde pe orice temă, dar în special pe sport, muzică (Manowar, Metallica, Iron Maiden) și prietenie. As dori să-mi scrie, în general, fete.” **LAURĂ PERIAN (str. M. Viteazul bl. 57, ap. 33, Sebes, jud. Alba, cod 2575):** „Am 13 ani. Prin intermediul rubricii as dori să corespundez cu toți cei care sint adepții concepției Michael Jackson.” Tot o fană Michael Jackson este și **MARIANA DOBRI (din com. Munteni, jud. Galați, cod 6312, II. DENIS (str. Solidarității nr. 10, bl. IV 4, sc. B, ap. 14, et. 1, Constanța, cod 8700):** „Aștept scrisori de la fanii Thomas An-

ders (dacă mai sint și în alte părți). Spun asta deoarece pînă acum nu am mai întîlnit. Ori cum eu sint o fire optimistă. As prefera fanii din Constanța pentru a avea posibilitatea să ne și întîlnim și săm de vorbă.” **LAURA (str. Demnității nr. 31 A, sect. 1, București):** „Interpretul meu favorit este George Florin. Adresa este valabilă și pentru cei ca e dorose să devină membrii Fan-Clubului George Florin.” **MARILENA TIMPUKIU (str. Rămnicu Vlcea nr. 31, bl. 17, A, sc. B, ap. 53, sect. 3, București, cod. 74511):** „Solistul meu preferat este Gabriel Cotabiță. Fac, din nou, un apel tuturor celor care-l îndrăgesc pe acest formidabil interpret român, rugîndu-l să-mi scrie.” **ELENA „VAN WINKLE” (str. Dumitru Petrescu nr. 61, bl. C 3, sc. 2, ap. 45, sect. 4, București, cod 7066):** „Cei cărora le place cu adevărat muzica lui Vanilla Ice și cred că pot corespunde cu o fată de 14 ani, puțin sărită de pe fix” n-au decit să-mi scrie.” **MARILENA CARMEN TĂNĂSE (str. Barboși nr. 35, bl. R 2, sc. 3, et. 4, ap. 57, Galați, jud. Galați, cod 6200):** „Așa cum petalele unui tîndafir se deschiid o dată cu primele raze de soare, tot la fel îmi deschid și eu inima către cei care citesc aceste rînduri. Sint născută în zodia „Peștilor”, am părul castaniu și ochii căprui-verzi. Sint fan Michael Jackson. Nu știu ce părere au alții despre el, dar eu îl consider un bărbat, dar și un copil inocent, un business-man lucid care se retrage într-o lume a fanteziei creată de el însuși. Inșă, în fața mulțimii de adoratori el rămîne Michael Jackson — super-star.

Dansul lui răspîndește o încredere hipnotică, o dispoziție magică. Dar să nu mai lungesc vorba. Dengi prietenii ai revistei, dacă nu sinteți la curent cu date ca e li privec pe Michael Jackson și doriți să-mi puneți întrebări în legătură cu el, nu vă sfiți, scrieți-mi.” **NAN GABRIEL (str. Mehădiei nr. 18, bl. 21, sc. A, ap. 8, sect. 6, București, cod 77769):** „Am înființat și în București un Fan-Club Madalina Manole. Este, de fapt, o filială a celui din Roman. Sintem, deosebită, 20 de persoane. Am trimis banii lui Antochi Ciprian din Roman pent u a ne trimite legitimațiile. Mai avem multe de făcut, dar pentru început ne trebuiec cît mai mulți membrii.” **BORATIU PETRE (Aleea Naibei nr. 12, bl. I 111, sc. 4, ap. 74, Constanța, cod 8700):** „Caut textele de pe albumul „Achtung Baby” — U 2. Ofer texte din repertoriul Duran Duran, Depêche Mode, Erasure, George Michael, The Cure, Pet Shop Boys.” **DIANA IANCU „ROSE” (str. Clăbucel nr. 7, sc. A, et. 4, ap. 9, Timișoara, cod 1900):** „Am 15 ani, sint sătenă cu ochi căprui, am o fire liniștită, emotivă dar, în același timp, prietenoasă. De patru ani sint îndrăgostită de Guns N' Roses. Dețin foarte multe date despre el. Desigur, îmi plac și alte formații rock: Rolling Stone, Aerosmith, Led Zeppelin, Deep Purple s.a.” **FAN-CLUB DEPECHE MODE (str. Ana Ipătescu, bl. A 5, sc. A, ap. 15, Piatra Neamț, jud. Neamț, cod 5600):** „Am înființat un Fan-Club Depêche Mode. Dacă doriți să deveniți membri, contactați-ne de urgență.” **LIANA—EMMA NECULA (str.**

Valca Buzăului nr. 6, bl. G 32, sc. F, ap. 55, sect. 3, București): „Îți mulțumesc pent u scrisoare. Formula ta de adresare nu m-a deranjat. Sigur, la început nu „te-am recunoscut”, dar după cele câteva amănunte privind pasiunea ta pent u cosmonații mi-am amintit. Numerele pe luna iulie le vei primi, sper, prin RODIPET. Prima scrisoare tu a ajuns (cu cei 50 de lei). **CRISTIAN ORENDI (Sos. Pantelimon nr. 243, bl. 52, sc. C, ap. 98, sect. 2, București):** „As vrea să-mi fac cît mai mulți prieteni. Am 17 ani, sint șaten cu ochi albaștri. Alice Cooper, Europe, Jon Bon Jovi, Jean Michel Jarre sint cîteva dintre preferințele mele muzicale.” **MIHAELA CURELEA (str. Aleea Macului, bl. 11, sc. 2, ap. 33, Motru, jud. Gorj, cod 1416):** „Sint o tinăra de 15 ani, brunetă cu ochi căprui. Doresc să corespundez cu tineri și tinere din toată țara, pe diferite teme. Promit să răspund la toate scrisorile pe care le voi primi.” **VALENTIN CURELEA (str. Aleea Macului, bl. 11, sc. 2, ap. 33, Motru, jud. Gorj, cod. 1416):** „Am 16 ani, sint în clasa a X-a, am 1,70 m, ochi verzi, iubesc muzica nu doar pe cea străină, ci și pe cea românească, îmi place sportul și în special fotbalul, ador filmele S.F. și polițiste, drumețiile. Cîteva dintre preferințele mele: Sandra, Sabrina, Depêche Mode, Toto Cutugno, iar ca actori — Jean Claude Van Damme, Arnold Schwarzenegger, Michele Placido. Vă mulțumesc anticipat tuturor celor care-mi veți scrie și promit solemn să vă răspund.”

ORLANDA DELADI

MICHAEL JACKSON

La Jacksonville, în debutul turneului, Michael nu a fost chiar în apele sale. Apropiatii erau de părere că e prea distant, asemenea unui rege în propriul regat. Pe tot parcursul turneului el a evoluat fără greșeală, dar rece, ușor indiferent.

La Jacksonville, nu departe de sala de concert, un grup de tineri ascultau ceva în jurul unui c setofon, o muzică ce nu semăna cu cea a lui Michael. Era Prince. „O ploaie purpurie” cu g-a noului Jacksonman. Apărute în 1984, albumul și filmul „Purple Rain” au dezlănțuit neașteptat un public negru de rock, care se regăsea în oglinda propusă de micul Prince. În august '84, Prince era numărul 1 la discuri-single și albume. Filmul său pulverizase recordurile de casă în toată America.

Jacksonii aveau în acel moment cinci piese în top-uri, dar cu toate acestea Michael simțea că un val de frig îl cuprindea. Subit, își schimbă atitudinea. Michael, cel atât de detașat la Jacksonville, intră în joc cu pasiune, cu ... furie. Trebuie să joace un alt rol, să fie mai agresiv. El vrea să se dezlănțuie,

dar Tito se încapăținează să facă seară de seară solo-ul de pe „Break Hotel”. Iar Jermaine nu renunță și cîntă de fiecare dată trei piese proprii, care scud frenezia publicului.

Martorii turneului „Victory” au avut ocazia să asiste la un spectacol inedit. Michael cenzurat de propria sa familie. Pentru ca taceul să fie complet, din concert în concert, cei cinci frați ajunseseră să-și vorbească doar prin intermediul impresarilor sau avocaților și în cântec vorbesc cu-și regle e conturite. Pentru un observator îndepărtat sau un fan infocat, nimic perceptibil. Spectatorul din primele rânduri putea totuși observa privirile încruntate, mișcările „nevinovate” pe care frații și le făceau unii altora. Ură? ... Ge-lozie? ... Tot felul de intrigi meschine, un întreg arsenal machiavelic. La Houston, „glumind”, presa scria: „Unul dintre frați s-a fotografiat infulecînd un pul fript... Vegetarianul Michael e furios!”

Houston, noiembrie 1984. Turneul „Victory” începea să rimeze din ce în ce mai mult cu oboseala. Caravana „Jackson”, se tira de-a lungul Texas-ului, epuizată, dar hotărîtă să colinde toate aceste orașe provinciale. În 9 și 10 mai, Astrodomeul din Houston a fost plin, dar concertul de pe 11 mai a fost anulat din lipsă de spectatori.

Întrebat de un ziarist dacă „Victory Tour” începe să meargă în pierdere, Frank Dileo explodează rîzînd: „Noi să pierdem bani? Cîștigăm domnule, cîștigăm. Ne luați drept idioti sau ce...?” Chestionat în legătură cu proiectele de viitor ale lui Michael, Dileo afirmă: „Michael va cînta în Europa, apoi în Japonia. Singur, fără frații săi. Vom face un film, probabil un lung metraj. Nu vă pot spune mai mult.”

„Purple Rain” începea să facă valuri. Presa albă nu va pierde ocazia de a scrie elogios despre Prince și de a-l șicana pe Michael. În fiecare săptămînă, în reviste serioase ca „Rolling Stone” sau „National Enquirer”, apar „noutăți”, zvonuri imposibil de verificate. Michael Jackson e pe moarte. Popularul interpret din „Thriller”, aflat în prezent în tur-

HEAL THE WORLD

There's a place in your heart
And I know that it is love
And this place could be much
Brighter than tomorrow
And, if you, really, try
You'll find there's no need to cry
In this place you'll feel
There's no hurt or sorrow

There are ways
To get there
If you care enough
For the living
Make a little space
Make a better space
Heal the world
Make it a better place
For you and for me
And the entire human race
There are people dying
If you care enough for the living
Make a better place
For you and for me.

If you want to know why
There's a love that cannot die
Love is strong
It is only cares of youthful giving
If we try
We shall see
In this bliss we cannot feel
Tear is dread we stop existing
An start living.

Then it feels that always
Love's enough for us growing
So make a better world
So make
Heal the world
Make it a better place
For you and for me
And the entire human race
There are people dying
If you care enough for the living
Make a better place
For you and for me.

And the dream we were
Conceived in
Will reveal a joyful face
And the world we
Once believed in
Will shine again in grace
Then why do we keep
Straigling life
Would this Earth
Crucify it's soul
Thought it's plain to see
This world is heavenly
Be God's glow
We could fly so high
Let our spirits never die
In my heart
I feel you're all my brothers
Create a world with
No fear
Together we cry
Happy tears
See the nations turn
Their's words
Into plowshares
We could really get there
If you cared enough
For the living
Make a little place
To make a better place
Heal the world

Make it a better place
For you and for me
And the entire human race
There are people dying
If you care enough for the living

Make a better place
For you and for me.

There are people dying
If you care enough
For the living
Make a better place
For you and for me
You and for me-bis 11

neut cu frații săi, suferă de o malădie gravă și e pe cale de a se îngroșa. E disperat și s-a hotărît să nu mai mănînce nimic. Un membru al escortei sale a declarat: „Pierde două kilograme la fiecare concert și mi-e teamă că nu va apuca sfîșitul turneului.”

La 5 septembrie, Frank Dileo convoca o enormă conferință de presă la Los Angeles. În fața ziaristilor, el a citit rar, cu o voce gravă, următorul text:

„De la un timp încoace, mă întreb în sufletul meu, dacă eu, Michael Jackson (trăiesc) și infirm public zvonurile false răspîndite la adresa mea. Am hotărît să fac publică această declarație pentru a pune capăt

unul număr mare de zvonuri și calomnii, pentru a încerca să alin traumatismele celor ce suferă alături de mine. Sint foarte mulțumit că eforturile mele sint răsplătite cu o atît de largă publicitate. Am o responsabilitate față de cel care, pe întreg cuprinsul pămîntului, mă admiră. Un performer trebuie să fie un model pentru admiratorii săi. Pentru a termina odată cu minciunile lansate de mass-media, declar:

— Nu folosesc hormoni pentru a-mi menține vocea ascuțită!

— Nu, nu mi-am refăcut pomeții în nici un fel!

— Nu, nici o operație chirurgicală nu mi-a modificat ochii!

— Da, într-o bună zi, în viitor, am intenția să mă căsătoresc și să am copii.

Toate declarațiile contrare celor spuse de mine sint false. De aici înainte, de fiecare dată cînd noi zvonuri vor fi

lansate fără acoperire și vor apărea în presă, voi cere avocaților să traducă în justiție jurnaliștii care se fac responsabili.

Iubesc copiii. Știm cu toții cît de impresionabili sint aceștia. Am convingerea că mulți copii sint traumatizați de această campanie de calomnii.

Mai mult decît admirația copiilor doresc să am respectul lor”.

Dileo a părăsit sala încruntat, după ce a anunțat că toate beneficile lui Michael de pe urma turneului „Victory” vor fi donate pentru studiile împotriva cancerului și lupta contra leucemiei.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU
(va urma)

SURVOLAJ

„O ducem la fel ca înainte“

Pe Cătălin Teodorescu, basistul formației Survolaj, l-am întâlnit la Sala Polivalentă, în prima seară a festivalului ECOPOP '92. Un bun prilej pentru a mai afla câte ceva despre Survolaj.

REP.: Când ați cântat ultima oară în Capitală?

C.T.: Pe 1 iunie 1990. În ultima perioadă am apărut mai mult pe scenele timșorene.

REP.: Când a luat naștere grupul?

C.T.: În '87 — '88. Componența a rămas aceeași: Szabo Zsolt — chitară, Daniel Petre — voce, Molnar Levente — baterie și eu — Cătălin Teodorescu — bas.

REP.: De unde vine numele formației?

C.T.: Eu cred că-l alocvent ce ne-a inspirat: zborul acesta fascinant, extraordinar. La început, a fost o joasă, o copilărie. Nu am crezut că vom ajunge la un asemenea nivel.

REP.: Care este media de vîrstă?

C.T.: 23.

REP.: Deși sunteți foarte

Ungaria, de vreo trei ori, și în Franța de două ori.

REP.: Cum v-a apreciat publicul?

C.T.: Pozitiv și în Franța și-n Ungaria. Și pentru ei a fost o revelație, nu se așteptau ca România, sau, mă rog, Europa de Est să scoată așa ceva, au fost foarte surprinși.

REP.: Poți să faci o comparație între publicul din Occident și cel românesc?

C.T.: Ce să-ți spun, publicul de dincolo este mai cult din punct de vedere muzical, au și condiții. Cel de aici, de la noi au mai puțină cultură dar sînt mai vii, mai naturali, mai puri. Asta poate și pentru că au ascultat mai puțină muzică, sînt mai curățți, mai primitori, mai deschiși sufleteste. Cel din Occident sînt mai falși, au haine sofisticate pentru că au și bani, au discuri bune, mă rog...

REP.: Bine, dar totuși stă în haine?!

C.T.: Eu zic că nu, dar ce să-ți faci, asta-i Occidentul.

REP.: Cum se explică faptul că nu aveți nici un disc?

C.T.: Acum nu avem! Pentru disc am lucrat o lună și jumătate, pe niște scule imprumutate de la prieteni din Timișoara. De repetat, dacă sîntem presați de timp, avem concert sau alte înregistrări repetăm 6—7—8 ore.

REP.: Concret, ce instrumente vă lipsesc?

C.T.: Nu ne lipsesc chitara, chitara bas, chitară, vocal, în rest ne lipsește tot.

REP.: Cine compune versurile?

C.T.: Tatăl lui Daniel Petre, care este poet. Mai cîntăm pe versuri din Argezi, Blaga. Părerea mea este că nici nu merg alte versuri la o asemenea muzică.

REP.: De cine sînt compuse piesele pe discul ăsta?

C.T.: De SURVOLAJ. Se lucrează în grup. Muncim toți patru la piese. Nu a compus nici unul în particular. Bineînțeles că idel vin de la fiecare, apoi se combină și începe munca propriu-zisă.

REP.: Ați terminat vreo faclitate sau conservator?

C.T.: Nu.

REP.: Dar v-ați pus problema (sunteți prea tineri oricum), ce veți face cînd vă veți retrage?

C.T.: Nu. De fapt, pe mine personal nu mă interesează. Nici nu mă gîndesc la ce va fi. Mă interesează doar prezentul.

REP.: Cum vi s-a părut Rock '91 și cum ați fi vrut să fie? Poți să faci o comparație cu ECOPOP?

C.T.: La Rock '91 a fost o atmosferă faină. A fost extraordinar. Nu cred că s-a mai întîmplat așa ceva în România și ar fi bine să se repete. Muzica nu a fost ceva care să mă dea gata, dar atmosfera a fost frumoasă și cred că, acum, la noi, este foarte important. Atmosfera poate să ridice nivelul culturii muzicale. Mi-a plăcut și organizarea, mă rog, tot ce s-a întîmplat acolo. Primele impresii de la ECOPOP încă nu sînt fixate. Ca organizarea, amintesc, cred că e vorba de la mixarea regiilor au încercat să facă tot posibilul. Dar muzica nu se face așa, te ulei pe scenă și cînti. Aici trebuiau făcute reglaje, dar au fost și niște probleme cu autocalzele, cu cazarea, noi am venit și foarte tîrziu, pe la 5,30 — 6 și n-am mai avut timp să facem probe de sunet.

REP.: Cum crezi că tratează radioul și TV miscarea rock din România? Aveți vreun clip?

C.T.: Am făcut cu Magdin la revoluția '90 — '91. Este o tentativă de videoclip. Mai avem un film de o oră jumătate făcut de Mihai Godeorja și Minel Stoica. Am avut aparatul mai mult din concert. În legătură cu TV și Radioul este înfloritor de slabă contribuția lor la înnoirea culturii muzicale. Întotdeauna mă revolt cînd ajung la subiectul ăsta. Mă scoate din sărite efectiv. Nu știu, cred că sînt creștină aia de la Radio, iar în legătură cu eadă TV, pe post...

REP.: Ce părere aveți despre miscarea rock din lume?

C.T.: La ora actuală nu-mi place nimic. Tot ce-ascult acasă sînt numai formații care nu mai există demult care s-au destrămat. În general sînt unele tentative, unii indivizi halosi care încearcă să facă o chestie, dar nu este ceea ce vreau eu personal de la muzică.

REP.: Proiectele de viitor?

C.T.: Ținem neapărat să scoatem acest album pentru că nu există trupă fără album, este ca un om fără act de identitate, este un nimic. Apoi, avem material pentru al doilea album. Prin iarnă sau primăvară sperăm să facem înregistrări pentru al doilea disc. Ne dorim concerte, vrem prin iunie să plecăm iarăși în Franța. Am vrea să stăm mai mult ca să câștigăm bani și să ne luăm instrumente.

REP.: Un mesaj pentru fanii formației? Pentru adevărații fani.

C.T.: Fără cuvinte. Următorul disc mi se pare cel mai concludent mesaj posibil. În discul ăsta am spus tot ce-aveam pe suflet, am dat tot din noi.

RALUCA TOMESCU
Cls a XI-a D,
Lic. „Julia Hasdeu“
București

Celei mai mîndre dintre stele

Doamnei
**CORINA
CHIRIAC**
ÎNTOARCEȚI-VĂ
ACASĂ

de Simona Ardeu

Privesc pierduta imensa depărtare...
Și văd naivitatea-mi un gol, un gol imens,
Și-mi pare totul pierdut și fără sens,
Căci fără a dumneavoastră serafică cîntare,
Eu tinstea nu-mi pot găsi în întregul Univers.

Și seara la culcare, ridic privirea către cer...
Și iar mă rog, și iar implor, și iarăși cer,
Să pot măcar o clipă întoarce timpul înapoi...
Să reînvii visele aurii, din vremea cînd erai, aiei, cu noi
Pe atunci ai noștri ochi nu rătăceau pustii și gol.

Ia, în viața mea, că și-n a multora, numai fericirea cînta,
cînta

Și-n a mea privire numai senin și soare există,
Nesînd ce înseamnă întinericul în viața mea
Eu cu inima ziobie, și fața rîdînd de bucurie
Vă ascultam pierdută-n reverie fiecare, fiecare melodie.

Era altă artă, în felul unic și aparte de a cînta
Atît Frumos, atît Rezonantă, și atît Măreție
Înci adesea mă-ntrebam și eu, ca ați o sută, o mie...
De unde dintre stele, din care galaxie, sau tainică împărăție
Ați coborît minunăție, creînd în jur, ATITA imensă
bucurie.

Cînd apăreați pe scenă, totul parcă se preschimba
Într-o lume, pe care fiecare dintre noi și-o dorea...
Iac sata, printre o metamorfoză sau minune se transforma
Într-o singură suflare, plină, plină, plină de emoții
și cîndoare

Pentru aceea care a aprins în noi o dragoste nepieritoare...

Glasul dumneavoastră, răsună parfumat ce-or mai curve
flori.

Și redesteptă în noi un dulce, dulce tremur de flori
Înăuntrul nostru, pătrînzînd benefic și răscolitor,
Trecea speranța, dîndu-ți parcă aripi ca să zbori
Fascînd mirific și ușor inima oricărui muritor...

Cu rezonanța sa Măreată, Măreată și înconfundabilă
Crezi în inimile noastre atita fericire incomensurabilă
Făcîndu-ne să ne întrebăm cu toții, din care constelație
stelară.

Planeta solară sau vreo mistică cerească fără,
Ați coborît pentru a deveni ființă pămînteană

Și a ne dezvălui tot ce vraja muzicii emană.

Și acum... atîtea, atîtea refrene îmi răsună-n suflet
și urechi

Din atîtea, atîtea melodii, mai noi... mai vechi...
Care-mi amintesc de fiecare... de fiecare dată
Că a existat într-adevăr o voce magnifică și adevărată,
O voce, cum e alta nu va putea fi niciodată.
Așa cum nici un Eminescu nu mai poate exista
vredodată.

O voce care există și azi... și la fel de minunată
Dar vai! de ce oare într-o lume atît de depărtată!
În orasul... Orasul ingevilor, într-o țară-continent...
Acolo se găsește azi ființa ai cărui dor îl poartă atîția-n
piept.

Ce ca și mine imploră cerul, spunînd că toțiși nu e drept...

Nu e drept, sau poate într-adevăr, e trist și e ciudat
Că de-a lungii vremii, din țara aceasta au plecat.
Atîtea mărețe nume... și s-au — eu dor și greu — înstrăinat
De ce? — o știu eu toții, însă acum multe în bine
s-au schimbat...

De aceea întoarceți-vă acasă... de nu ar fi păcat!

Reîntoarceți-vă deci, reîntoarceți-vă acasă!
De ai dumneavoastră dor sîntem cu toții prinși
ca într-o plasă.

Reîntoarceți-vă, reîntoarceți-vă odată acasă!
Noi vă așteptăm cu aceeași dragoste și prețuire aleasă.
Fermecătoare voce, hai! reîntoarceți-vă acasă...

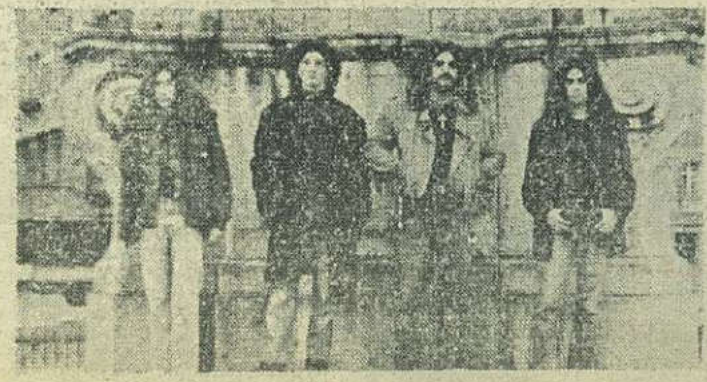
Și noi... vă vom împleți ghirlande din razele de soare,
Și din a noastre inimi, aflate — de ați veni — în mare
sărbătoare

Și diadema pe fruntea dumneavoastră noi am așezat.
Cele mai sfînte flori, din cîte au fost și vor mai fi
cîndva.

Mă trezesc ingenunchiată, în fața candeliei aprinse.
Și a tristei luminări, ce acum, acum abia se stînsese...
Și rugămîntii mele îi mai adaug o frază de final
Reîntoarceți-vă acasă, tuturor ne e un dor senzațional!
De ai dumneavoastră cînt mirific, magistral.

BUCUREȘTI, 19 mai 1992

FAN-CLUB.
CORINA CHIRIAC
SIMONA ARDEU — cal. Ra-
hove,
nr. 309, bl. 44, sc. 2, ap. 55,
sector 5, BUCUREȘTI.

tineri, cîntați un old-rock. De ce tocmai acest gen?

C.T.: Așa sîntim. Așa ne place. Nu este ceva forțat, adaptat. Cînd eram mai mici cîntam mai spre hard & heavy.

REP.: Deci, cîntați un rock vechi, al epocii hippy. Sînteți și adepții ideilor, filosofiei hippy?

C.T.: Ne străduim, dar este foarte greu. Eu cel puțin încerc să fiu în pas cu fenomenul social hippy. Trăiesc în modul ăsta, altfel ar fi fals, nu ar mai avea rost, n-ar mai avea sens ceea ce fac. Unii au impresia că-i ceva ușor, dar... e mai greu decît se poate crede.

REP.: Ce crezi că a mai rămas la nivel național din tot ce-a fost odată hippy?

C.T.: Păi, nu pot să spun că-a fost un fenomen hippy la noi în țară. Bine că au fost acele timpuri și anumiți indivizi le-au prins și s-au dus cu valul. Așa-i altă treabă. Un fenomen hippy conștient nu a fost, ceva ca în America — izbucnirea aceea spontană, un fel de revoluție. Dar, în fine, îmi place aici în București. Că veni vorba de revoluție, oamenii sînt drăguți, amabili...

REP.: Ce muzică ascultați înainte, spre deosebire de acești ani, și ce fani erati?

C.T.: Ascultam foarte multe. Nu pot spune că eram fan al vreunui format sau al vreunui solist anume. Îmi plăceau Sabbath, Zeppelin, Yes, mă rog, n-are rost să-l înșir aici. Acum însă, ascult muzică americană, hard-rock american.

REP.: Sound-ul vostru se apropie de cel al lui Zeppelin. Ați luat ceva de la ei?

C.T.: Mulți spun că am luat de la Zeppelin sound-ul, dar ține cont că Zeppelin au apărut și s-au lansat mult mai tîrziu. Este stilul de muzică veche, dar în nici un caz nu-l copiem pe cel de la Zeppelin. Și, oricum, sînt, sau au fost, destule formații rock bune în lume, nu trebuie neapărat să luăm de la Zeppelin (dacă luăm).

REP.: De ce nu ați cîntat la spectacolul studentesc de la Timișoara?

C.T.: Păi, știu alții mai bine decît mine. Eu știu ceva, dar nu vreau să mă pronunț că, Doamne fereste, fac vreo gafă și... În orice caz ceva a fost în neregulă, asta ESTE CLAR.

REP.: Unele trupe au concertat în străinătate. Voi nu ați fost plecați?

C.T.: Ba da, am fost în

JIMI HENDRIX

MUZICA UNUI MIT

JAMES MARSHAL HENDRIX s-a născut în Seattle la 27 noiembrie 1942. Mama sa, Lucille, l-a botezat inițial Johnny Allen Hendrix, dar tatăl, Al, care pe vremea aceea lucra în armată, avea să-l schimbe numele patru ani mai târziu. Hendrix n-a primit o chitară decât la vârsta de 16 ani. A costat cinci dolari și a constituit un eveniment crucial în viața sa, căci, pe atunci, tânărul Jim era doar un copil speriat de mariajul catastrofal al părinților săi, urmat de divorț și apoi de moartea mamei. Mai mult, în aceste condiții, prezența lui la școală a fost aproape inexistentă. În anul 1959 a trecut la chitară electrică, înființând și primul său grup, **The Rocking Kings**. Cu excepția unei perioade cînd a lucrat ca parașutist (dat afară în 1962, după numai un an, din cauză că n-a mai fost considerat compatibil pentru că își lăsa o gleză în timpul unei sărituri), Hendrix a petrecut mulți ani pe drumuri. A cântat cu tot felul de grupuri, inclusiv cu King Kasuals, i-a acompaniat pe Sam Cooke, Jackie Wilson, **The Impressions**, **Little Richard**, **The Isley Brothers** și alții. În cele din urmă și-a făcut debutul pe vinil, înregistrând câteva single-uri împreună cu un saxofonist, **Lonnie Youngblood**, în perioada 1963-64. Prima sa apariție semnificativă într-un studio a fost însă cu **The Isley Brothers**, la înregistrarea single-ului „Testify” în 1964. Tot cu această trupă (de la care a primit și prima sa chitară Fender) a și concertat apoi, vreme de câteva luni. Chitaristul **Ernie Isley** își amintește de cum a evoluat stilul lui Hendrix: „Știa să cînte extraordinar și fără un amplificator”, a declarat el scriitorului **Harry Weinger**. „Exersa în holul casei noaste și, ascultându-l zi de zi, am remarcat feeling-ul său deosebit și sound-ul care se îmbunătățea din ce în ce mai mult.”

În prima jumătate a anului 1966, Hendrix și-a continuat odissea de acompaniator cu **Little Richard**, **King Curtis** și **Curtis Knight**. O înregistrare live din '65, împreună cu **Knight**, la un club din **Hackensack, New Jersey**, demonstrează și ea evoluția rapidă și strălucită a sound-ului său. La sfîrșitul lui '65 a semnat un contract de înregistrări pe o durată de trei ani, cu **Ed Chalpin**, managerul și producătorul lui **Knight**, pentru numai un dolar avans, o „afacere” ce avea să-l lezeze mai târziu. Însă adevărata lui șansă a apărut în vara lui '66, cînd basistul **Chas Chandler** l-a surprins cîntînd într-un club din **Greenwich Village, New York**, împreună cu grupul său, **Jimmy James And The Blue Flames**, răminînd uimit de sunetul și prezența scenică deosebite. La 23 septembrie Hendrix a plecat la **Londra**, sub egida lui **Chandler** pentru a găsi niște muzicieni serioși de acompaniament. După mai multe audii nu a fost ales basistul **Noel Redding** și bateristul „**Mitch**” **Mitchell**, care mai cîntase și cu **Screaming Lord Sutch**, **Riot Squad** și **George Fame**. Astfel s-a născut **The Jimi Hendrix Experience**.

Furorile create de Hendrix la **Londra** au fost fără precedent. Era tipul tînărului negru american, care nu se conforma fantaziilor britanice la modă, iar liderii muzicii pop, ca **The Beatles**, **The Rolling Stones**, **The Who** și **Eric Clapton** au devenit repede fanii săi cei mai ardenti. „**Sunshine Of Your Love**”, cel mai mare hit al grupului **Cream** a fost de fapt un imn dedicat lui, inspirat dintr-un concert **Experience**, la teatrul **Seville** din **Londra**. (Gentil, în semn de apreciere, Jimi avea să cînte această piesă cu mai multe ocazii). Pentru el, **Redding** și **Mitchell**, ultimele luni ale lui 1966 și tot anul următor au însemnat o explozie de interviuri, activități promoționale și turnee. În 14 luni au înregistrat nu numai binecunoscutele single-uri „**Hey Joe**”, „**Purple Haze**” și „**Burning Of The Midnight Lamp**” dar și tot „**Are You Experienced**” și „**Axis: Bold As Love**”. În plus au mai făcut și înregistrări live în

Studio pentru emisiuni ale postului de radio **BBC** (difuzate la „**Radio On**” în 1969).

În esență, muzica lui Hendrix spune totul despre blues, adevăratul său geniu relevîndu-se prin cîntarea emanată atît de text cît și de instrumentație. Dacă pentru mulți dintre admiratorii săi, ca **Eric Clapton**, **Jeff Beck** și **Pete Townshend** bluesul era o religie, un obiect de venerație și o aspirație, pentru Hendrix constituia însăși esența vieții. Cînd a emigrat în **Anglia**, cariera pe care o lăsa-se în urmă se distingea mai mult printr-o gîsă înțelegere și respingere. Fusese exilat de pe scena principală a rock and bluesului iar ca rocker era mai mult un exponent al underground-ului, cîntînd prin tot felul de localuri din **Greenwich Village**, nefiind cunoscut de cei ce făceau parte din comunitatea psihedelică.

Succesul i-a permis luxul de a da frîu liber, atît pe scenă cît mai ales în studio, sentimentul separat de casă și familie, asaltat din toate părțile și foarte rîvnit de către business-manii. Cîntecul a fost compus în timpul unui zbor de la **Los Angeles** la **New York** într-un turneu american la sfîrșitul anului 1967. „**And soon enough the time will tell / About the circus in the wishing well / And someone who will buy and sell for me / Someone who will toll my bell / And I continue to burn the same old lamp, alone**”.

Considerat, în mare măsură, o operă minoră în comparație cu „**Are You Experienced?**”, „**Axis: Bold As Love**”, realizat în **Satele Unite** la numai șase luni după primul LP, a suferit foarte mult la înregistrări. Mixajul original a fost pierdut și, deoarece albumul lăsa să apară foarte repede, Hendrix, **Chas Chandler** și inginerul de sunet **Eddie Kramer** au fost forțați să remixeze totul într-un timp record de numai 11 ore. În ciuda tuturor acestor greutăți,

foarte mult colegii de trupă, considerînd că se acomodează excelent cu ceea ce dorește el să facă, Hendrix n-a ascuns niciodată dorința de a-și completa grupul cu invitați ca **Steve Winwood**, **Al Kooper**, și basistul de la **Jefferson Airplane**, **Jack Casady**. De asemenea, el n-a uitat nici să aducă un omagiu compozitorului său favorit, **Bob Dylan**, interpretînd într-o manieră proprie „**All Along The Watchtower**”.

Primele două albume sînt colosale, dar „**Electric Ladyland**” este mai mult decît ceea ce se înțelege printr-o compoziție perfectă”, a afirmat inginerul de sunet **Eddie Kramer**, care a lucrat cu Hendrix începînd cu albumul „**Axis: Bold As Love**”. De fapt, luată împreună, „**Are You Experienced?**”, „**Axis**” și „**Electric Ladyland**” sînt o expresie comprehensivă a sunetelor și sentimentelor pentru transparența cărora Hendrix s-a luptat atît de mult. A știut să descopere și să pună în va-

on-u-i alături de **John McLaughlin** și maestrul **Roland Kirk**. O parte din ele, alături de organistul **Larry Young** și basistul **Dave Holland**, au fost editate în 1980 pe „**Nine To The Universe**”. De-a lungul timpului, între el și **Miles Davis** s-a născut un fel de admirație mutuală, ce nu s-a concretizat din păcate niciodată într-o colaborare, chiar dacă intenții și propuneri au existat.

În 1970, prețul exorbitant pentru construirea studioului mult visat, **Electric Lady**, la **New York**, l-a forțat pe Hendrix să plece din nou în turneu. Cu **Billy Cox** la bas și **Mitch Mitchell**, care s-a reîntors la tobe, au colidat din primăvară pînă în august, cînd a avut loc deschiderea oficială a studioului. O zi după aceea plecă într-un turneu european din care n-avea să se mai întoarcă niciodată.

La 15 septembrie, **JIMI HENDRIX** a fost dus de urgență la spital, direct de la hotelul în care locuia la **Londra**. Era pe moarte. Anii de-a rîndul, prietenii și asociații săi s-au tot întrebat cum murise. Problema a su ecitat discuții interminabile, dar răspunsul exact nu l-a aflat nimeni. Cum și exact cînd? Nimeni nu sugera o moarte violentă, dar nici o tentativă de sinucidere. Cauza morții fusese stabilită oficial ca: „inhalatie a vomii, cauzată de intoxicația cu barbiturice”. Hendrix avea doar 27 de ani.

JIMI HENDRIX a fost un excelent muzician, dar un foarte sărac om de afaceri. La moartea sa, moștenirea lăsată nu era decît un cosmar contabil, ce nu va fi niciodată rezolvat în întregime. Albume postume ce l-au purtat numele au inundat piața. Pînă și casa de discuri **Warner Bros** se face vinovată de tot felul de trucuri: completarea „**War Heavens**”, LP-ul „**Crash Landing**” și „**Midnight Lightning**” (1970), al căror producător este **Alan Douglas**, au înlocuit înregistrările originale, folosind alți acompaniatori pentru background. De-eră „noi” înregistrări cu **Jimi Hendrix**!!!

Piese de pe albumul apărut în 1971, „**The Cry Of Love**” și „**Rainbow Bridge**” sînt proiecte ce urmau să apară pe „**First Ray Of The Rising Sun**”. **Radio One** este colecția principală al înregistrărilor **Experience** pentru **BBC**. Recenta colecție de 4 CD-uri, ce poartă denumirea de „**Stages**” cuprinde 4 înregistrări originale, realizate între 1967 și 1970.

Mult mai important este însă faptul că moștenirea lui Hendrix continuă să dea noi roade. În sensul că fiecare grup, de la **Anthrax** la **ZZ Top** a găsit în muzica sa o sursă nesecată de inspirație. Alte ecouri ale muzicii sale se mai găsesc și în operele lui **Robert Gray** și **Stavie Ray Vaughan**, exemple de acest gen fiind multe, fidei prelucrate de el au reapărut în aria jazz-ului, dacă ne gîndim la lucrarea lui **Miles Davies**, „**Bitches Brew**”, la **Coleman** și discipolii săi **Ronald Shannon Jackson** și **James „Blood” Ulmer**.

The Black Rock Coalition a luat ființă în anul 1985, confruntîndu-se exact cu aceleși probleme care l-au tîmîrit și pe Hendrix: prejudiciile rasiale, reclamarea rock and roll-ului ca muzică neagră și altele. De asemenea, Hendrix a devenit nemuritor și ca excelent compozitor. Cîntecurile sale au fost preluate de mulți muzicieni, de la **Rob Stewart** și **Eric Clapton**, la **The Pretenders** și **Red Hot Chili Peppers**.

Nu după multă vreme de la festivalul **Montreux**, **Jimi Hendrix** povestea unui reporter de la **Newsweek** despre planurile sale de viitor: „În cinci ani vreau să mă scutur câteva pieșe și chiar câteva cărți. Într-un do-rece să stau pe o insulă — înșulea mea — ascultînd cum îmi crește barba, iar apoi să mă întorc și să reîncep totul cu o albină, o albină rege.”

De fapt, Hendrix n-a plecat niciodată... Și va fi întotdeauna un rege!

Traducere și adaptare după **ROLLING STONE**

și **DIANA SINGER**

(Va urma)

telor sale și muzei creatoare. Energia și vigoarea cu care lucra vorbese de la sine despre bucuria unei vieți noi. Confuzia și disperarea își găsiseră locul atît de des în muzica sa, chitara fiind mătură nu numai a copilăriei dezolate și a anilor petrecuți ca muzician de acompaniament, ci și a dorințelor și îngrijorărilor ce l-au urmărit întreaga viață. **Jimi Hendrix** s-a simțit adesea inegal în transparența pe bandă a tot ce simțea și gîndea. „De multe ori simt că nu pot cuprinde totul în muzică, că nu pot pune totul pe portativ”, a declarat cu obișnuita-i modestie în anul '70 revistelei **Rolling Stone**. „Uneori aud în minte toată muzica, dar cînd iau chitara în mîini, totul se pierde. Nu sînt în stare să cînt atît de bine încît să adun la un loc absolut tot ce-mi trece prin cap”.

„**Red House**”, piesa ce se găsește pe ediția originală, înregistrată în **U.K.**, a albumului „**Are You Experienced?**” reafirmă mîndria lui de a se fi născut negru. În baladele „**The Wind Cries Mary**” și „**Mey This Be Love**”, Hendrix demonstrează o profunzime a sentimentelor rar înțîlnită. Combinînd melodicitatea cu efectele electronice a creat o muzică venită parcă dintr-o altă lume. „**Burning Of The Midnight Lamp**” este o confesiune a o-

„**Axis**” reușește totuși în aventuroasa încercare de a cuprinde tot ceea ce lipsea la acea dată din teatrul sonic. Furia, teama și cruzimea ce caracterizau „**Experienced?**” au lăsat locul unor flash-uri umoristice stil **Mose Allison** în piese ca „**Up From The Skies**” și nostalgica „**Spanish Castle Magic**”, ce salută un club muzical de negri din **Seattle**, club ce fusese adesea bîntuit de micuțul Hendrix. „**Axis**” mai cuprinde și una dintre cele mai frumoase balade, „**Little Wing**”, o compoziție superbă, cu un solo de chitară amîntit în final. „Aș fi vrut să fac un album dublu din „**Axis**”, a declarat el mai târziu, dar era practic imposibil. N-au fost de acord nici producătorii și nici compania. În locul lor, aș fi dat pînă la ultimul bănuț dacă aș fi considerat că merită”.

Cu „**Electric Ladyland**”, apărut la sfîrșitul lui '68 în **State**, Hendrix a avut în sfîrșit timpul, bani și ocazia de a se răsfăța într-un studio. Singurul LP asupra căruia a avut întregul control este un autoperțret al tînărului artist. „**Rainy Day, Dream Away**”, „**1983... / A Mareman I Should Turn To Be**”, „**Moon Turn The Tides**”, „**Gently, Gently Away**” sînt și ele o reflecție a obsesiilor sale, abordînd sonoritatea „**wooshing**” și efecte simfonice de chitară. Deși își aprecia

toate posibilitățile pe care le oferea o chitară muzicii, dîndu-i expresivitate.

După doi ani de muncă intensă, **The Experience** era epuizată. În plus, nici **Mitchell** și nici **Reddings** nu erau satisfăcuți de partea financiară a problemei. Grupul s-a desființat la mijlocul lui 1969, cînd Hendrix se pregătea să lucreze la un nou album intitulat: „**First Rays Of The Rising Sun**”, însă din cauza unor neînțelegeri cu **Mike Jeffrey** (comanagerul trupei) și a permanentelor cereri de participare la diverse reprezentări, și-a petrecut următorii ani (pînă în 1970) căuțînd noi colaboratori și testînd noi direcții muzicale. Au existat multe puncte culminante în cariera sa concertistică, să amintim aici numai de festivalul de la **Woodstock** și de concertul de la **Fillmore East** la care a participat alături de **Band Of Gypsies**, un trio de hard — funk alcătuit din **Bill Cox** și drummerul **Buddy Miles**. Unul dintre ultimele cîntece înregistrate în 1970 a fost o baladă intitulată „**Angel**”, compusă cu doi ani înainte, după ce într-o noapte își visase mama.

Hendrix era interesat și de jazz, participînd la jam-sessi-

JAZZ

Pledoarie pentru notele „blue”

„Jazz-ul este un conglomerat alcătuit din multe lucruri. El îmbină mici bucățele de „ragtime”, „blues”, cîntece populare și „negro spirituals”...”

GEORGE GERSHWIN

Cu siguranță că afirmația marelui compozitor american rămîne valabilă numai în măsura racordării ei la timpul cînd a fost rostită. De ce?... Pentru că de-a lungul evoluției jazz-ului, stilurile s-au înmulțit, muzicienii sînt alții și, în fine, publicul este cu mult mai diferit în gusturile lui decît cel de pe vremea cînd George Gershwin definea jazz-ul.

Este foarte probabil că muzicienii de-a lungul timpului, de pildă creatorii stilului „be bop” de la care jazz-ul a intrat cu „pași de gigant” în modernism, să fi avut revelația valorii muzicii lor, dar este sigur faptul că au luptat pentru crearea unei noi expresii a „swing-ului” (element ce definește în mod special muzica de jazz, în urma căreia rezultă un tip de balans ritmic atît de gustat de către fanii de jazz). Din această angajare, ce se regăsește sub forma unor cicluri în istoria jazz-ului, a rezultat evoluția genului... întotdeauna s-a plecat de la clasic, ajungîndu-se după toate experimentele într-o nouă zonă, ce căpăta la rîndul ei trăsături de clasicism, undeva pe o treaptă mai ridicată. Aceste stări de lucruri sînt valabile și astăzi în muzica de jazz.

Dar publicul din zilele noastre mai privește oare jazz-ul așa cum o făceau fanii anilor '30 sau '40?

Am răspuns într-un fel mai devreme: nu. În imensul ocean de informație sonoră de astăzi, jazz-ul se constituie într-una din expresiile contemporane ale muzicii, avînd o popularitate cu mult mai scăzută decît muzica „pop-rock” și, prin analogie, cu ceea ce era jazz-ul în perioada de glorie al lui Benny Goodman sau Count Basie.

Dar faptul că la festivalurile de jazz și la concerte în general publicul este tînrar în majoritate, explică vigoarea ce o are această muzică, vigoare și vitalitate — caracteristici ale unei „arte tinere”.

Am înțeles admiratori ai grupului Weather Report (un grup ce a promovat sonoritățile electronice în contextul jazz-ului de fuziune) care considerau că solo-urile saxofonistului Coleman Hawkins sînt neinteresante, iar muzica sa „depășită” pentru că nu conține „beat-ul” timpului pe care îl trăim. Tot atît de adevărat este faptul că există colecționari de discuri ce nu suportă „sound-ul” electronic și mai mult, nu sînt deloc receptivi chiar la jazz-ul creat cu instrumente acustice în limbaj contemporan, ascultînd numai soliști sau formații ce se încadrează stilistic pînă în perioada „bop” inclusiv, apreciînd în mod vădit raritatea și vechimea înregistrărilor de factură antologică. Aceste observații nu sînt altceva decît reflectarea arhicunoscutei formule a „gustului”... dar mai este ceva — o inadapabilitate la alte spații de expresie, o lipsă de elasticitate, de putere în racordarea la alte limbaje ale aceluiași gen muzical. Idiomatisme jazz-ului reflectă în mare măsură variata sa paletă de culori sonore, ceea ce nu conferă decît calității unui gen, nicîndu-mă declinarea anvergurilor sale.

A rezultat firească nevoie de a se crea festivaluri specializate sau cel puțin împărțirea zilelor de spectacol în funcție de stilurile abordate de formațiile participante: astfel au apărut titluri precum „JAZZ & BLUES FESTIVAL”, „OLD TIMERS SUMMIT”, „FREE SESSION” — deci într-un cuvînt — o anumită departajare, publicul avînd posibilitatea să aleagă stilul de jazz pe care îl preferă.

Se vor întreba poate cititorii neinteresați de jazz, dar curioși, ce are în linii generale deosebit jazz-ul de alte genuri. Foarte greu să răspunzi în cîteva rînduri dar o încercare am putea face... prin comparație.

Dacă o audție de muzică rock cere o inimă tînră, plină de suflu, vigoare și de forțe, foarte deosebit jazz-ul de alte genuri. Foarte greu să răspunzi în cîteva rînduri dar o încercare am putea face... prin comparație. Dacă o audție de muzică rock cere o inimă tînră, plină de suflu, vigoare și de forțe, foarte deosebit jazz-ul de alte genuri. Foarte greu să răspunzi în cîteva rînduri dar o încercare am putea face... prin comparație. Dacă o audție de muzică rock cere o inimă tînră, plină de suflu, vigoare și de forțe, foarte deosebit jazz-ul de alte genuri. Foarte greu să răspunzi în cîteva rînduri dar o încercare am putea face... prin comparație.

O comparație a jazz-ului cu muzica simfonică ne-ar da o mare bătaie de cap în primul rînd datorită multitudinii de elemente ce ar trebui analizate. „Ontogeneza” celor două genuri este într-un fel identică: și muzica clasică și jazz-ul au rădăcini în muzica de factură populară, amîndouă gerurile comportînd perioade istorice de evoluție — veche, preclasică, clasică, romantică, modernă și contemporană. Sigur că în jazz, aceste perioade au denumiri diferite, dar semnificația rămîne aceeași. Dacă sub aspect armonic jazz-ul nu a însemnat o evoluție în raport cu muzica clasică, sub aspect ritmic lucrurile stau cu totul altfel. Am putea spune că una din principalele contribuții ale jazz-ului la definirea muzicii secolului XX este ritmul, care în acest caz căpăta valențe fascinante. Jazz-ul mai are o caracteristică esențială ce îl face foarte diferit de muzica simfonică. Acest gen nu se compune ci se „face”... cu alte cuvinte actul de creație se petrece spontan și simultan cu cel de interpretare.

MIHAI GODOROJA

(Va urma)

Sasha, mascota big band-ului din KRIVOI ROG

Foto: Bebe Oraia

Intr-adevăr, impresionant un podium de concert pe care evoluează un ansamblu de copii ori adolescenți a căror medie de vîrstă se poate situa între 12—15 ani (aceasta fiind media, unii membri nu depășesc 8 ani!) — interpreti a căror înaltăme este uneori întrecută de lungimea instrumentelor pe care sînt nevoiți să le țină cumva oblici, copii care interpretează cu seriozitate partituri dificile... Această imagine îmi revine adesea pe retina memoriei, asociată cu o senzație de emoție inexprimabilă.

Să fim bine înțeleși: nu solo-urile improvizate sînt punctele forte ale unor atari interpretări precoce. Johnny Răducanu opina că de abia după 50 de ani un muzician de gen vădește experiența, înțelegerea și maturitatea cu adevărat necesare abordării creatoare a unei teme standard de jazz. Am auzit și solo-uri bune ale unor instrumentiști în pantaloni scurți (precum cei de la Big band-ul scolar din Krivoi Rog) dar se putea sesiza lesne că aceste solo-uri au fost inițial scrise de dirijorul-aranjor și învățate de dinafară. Ceea ce detașează un big band adolescentin este sonoritatea în tîntă — și în această privință, performanțele pot fi nu o dată surprinzătoare.

Ca prezentator am avut prilejul în mai bine de 20 de ani să însotesc pe scenele noastre mai multe Ansambluri de jazz aparținînd unor colecții și universități de peste ocean, aflate în turneu prin intermediul Fundației „Ambasadorii prieteniei”. Este o tradiție încetățenită de multă vreme ca orice copil nord-american să invite acasă de la părinți, frați, prieteni, ori prin intermediul scoții cite un instrument reunindu-se apoi în orchestre care ca și echipele de baseball evidențiază faima instituției de învățămînt pe linia care funcționează. Vreo 18.000 orchestre de colegii și universități — alcătuite din tineri de preocupări dintre cele mai diferite — configurează un fel de amolă activitate de amatori (în sensul cel mai nobil al acestui termen) — și astfel se explică de ce în patria jazz-ului există — selectați prin decantări succesive — atîta instrumentiști de jazz valorosi, de ce există un public format întru jazz care în sala de concert ori în ambientul mai relaxat al unui club poate urmări atent cu respect și poate înțelege îndeaproape demersul artistic al muzicianului de pe scenă...

Dar departe de mine gîndul de a face apologia unui sistem educațional muzical într-un aereal în care jazz-ul este „la el acasă”. Se înscrie deci în limitele firescului.

Doresc să reliefez performanțele obținute din acest punct de

vedere la zeci de mii de kilometri de țară jazz-ului, într-o zonă pînă nu demult destul de opacă lumea de frumuseți a acestei arte, oricum lăptosă aproape total de capital informativ în domeniu: în societă, este vorba despre patru foarte tinere big band-uri pe care le-am remarcat născîndu-se sub ochii noștri, la Cluj, Sibiu, Iași, Galați. Mai înainte însă se cuvine a preciza succint importanța existenței unor asemenea orchestre în peisajul nostru muzical. În genere la vîrste timpurii alcătuirii unui ansamblu simfonic este practic inoportună, existînd foarte puține partituri în literatura universală gîndite anume pentru această vîrstă. Pe de altă parte abordarea muzicii simfonice

consecrare din 1934, infuzînd de atunci un suflu de prosoptime pe scenele festivaliere și de concert de la Sibiu, Costinești, Brașov, București etc. și desigur „acasă” la Cluj, de la o apariție la alta, mereu mai buni, mai ozozi, mai sincroni, mai maturi. Poate că peste ani, această patină din „P.R. & S.” cizînd întîmplător în mina unui fost membru al big band-ului ce poartă numele entuziasmului juvenil („Galo” — însemnă în lexiconul muzicii „Cu insuficiență”), va zîmbi nostalgic rezăsimul numelui în formula etalată la Festivalul „Sibiu '90” pe care o transcriem: Ovidiu Vannal, Felix Adam, Horatiu Bosca, Alexandru Petruțiu, Nicușor Toța, Zoltan Reman, Harvard Heidiger, Darius Jacob, Cristian Mezel, Sergiu Moldovan, Adrian Tetrade, Vasile Ianchis, Simion Negru, Laurentiu Toța, Rudi Lăzar, Eusebiu Sandu, Nicușor Lăcătuș.

Cu ani în urmă Constantin „Tit” Irilon, profesor din Sibiu, stimulat și de îndemnul regeleului Nicolae Ionescu, a adus în țară rînduri la rama festivalieră și de club din capitala jazz-ului românesc un big band de elevi.

Mai recent alți doi împătimiti „misionari” ai jazz-ului prin esența curiozității au încercat să „întîrce” de la vîrsta uimitorilor nutirea cu fascinația muzicii a proriiilor elevi, au dobîndit aplauze în fata publicului: la Iași Horia Hariton, inițiatorul și conducătorul ansamblului „Junior Big band” la edițiile a III-a și a IV-a ale „Fest-jazz-ului moldav” și Roland Andrei care a călcat prazul „Concursului Debutanților” din cadrul Festivalului sibiian editia 1992 cu al său „Gal Big band” din Galați, urmînd să-l „călătorească” și prin Germania. Nici o laudă nu este îndeajuns pentru acești ferventi animatori și deschizători de drumuri ale copilăriei către tîrîmul fîșăduitei în plan estetic, jazz-ul!

Am fi nedrepti dacă nu am aminti în aceste rînduri și o imolînire de excepție, mirabilă pentru noi și public deopotrivă. Big band-ul copiilor din orasul ucrainean Krivoi Rog, coordonat de un remarcabil îndrumător, profesorul Aleksandr Ghebel. Am auzit că acest ansamblu uimitor (închizînd și deschizînd ochii, era greu de acordat imaginația sonoră rotundă, substanțială, scintilantă, cu imaginea vizuală a unor vîști și bustoaice aflate la etatea jocului cu cerul și cu vîpșile!) a dobîndit un premiu de big band în Danemarca, dar melomanii de jazz de la Chișinău și Costinești le-au atribuit necondiționat Marele Premiu al sufletului lor...

FLORIAN LUNGU

JAZZ-UL ȘI COPIII

presupune un nivel ridicat al spiritului și al cunoștințelor în materie.

O afirm cu responsabilitate, convins că nu gresesc, un big band este alternativa viabilă a unui aparat simfonic și deinde de capacitatea, răbdarea, înțelegerea și spiritul pedagogic al profesorului, de dragostea sa pentru copii și pentru jazz, cit de devreme pe scara vîrstei elevilor se poate avansa o atare temerară intenție. Ansamblul instrumental îl formează și educă pe tînrul interpret pentru muzică (nu doar pentru cea de jazz) prin argumente incontestabile: efortul de încadrare într-un context sonor prin ascultarea prestațiilor celorlalți, deci prin exercițiul auzului și disciplina individuală adaptată unei discipline colective: formarea simțului armonic: stimularea disponibilităților ritmice — în jazz ritmul fiind infinit mai pregnant decît în alte genuri muzicale: nu în ultimul rînd atractivitatea sonorităților jazz-ului, a culorilor timbrale, a pulsăției swing-ului constituie un punct de catalizare a rezultatului celui tinăr pentru jazz.

Fără îndoială, cele mai notabile — de altfel și cele mai notorii — reușite obținute la noi aparțin Big band-ului GALO din Cluj, numit inițial de întemeietorul, sufletul acestei orchestre, profesorul Stefan Vannal. „Big band-ul Pionierilor”, Big band-ul, alcătuit în 1983, și-a început drumul sore

DEF LEPPARD

Bateristul și-a pierdut o mână, chitaristul a murit. În rest, totul e O.K.!

În 1978, eu și cu Pete Willis ne înțorceam de la rețetile pe jos, pentru că nu mai aveam bani de autobuz. Trecând pe lângă Sheffield City Hall am găsit pe jos niște cretă și am scris pe perete — Def Leppard vor cânta aici în 1980. Am cântat acolo cu casa închisă în 1980", povestește Joe Elliott.

Avea mai puțin de 19 ani, când împreună cu Rick Lovage, bateristul Rick Allen și chitaristul Steve Clark și Pete Willis au început povestea succesului Def Leppard.

Se trăgeau din Sheffield, Anglia, un orașel de muncitori fără renume muzical. Primul lor album, lansat în plină explozie punk/new wave a muzicii engleze a fost ignorat de presă. Este vorba de „On Through The Night” lansat în martie 1980, care s-a vândut totuși într-un număr de 1,3 milioane de exemplare. Dar cel de-al doilea „High N'Dry” lansat în iulie 1981 a deplăcit două milioane de copii vândute.

Următorul album „Pyromania” (martie 1983) a fost un succes urias, eclipsat apoi acela doar de mega-evenimentul reprezentat de LP-ul „Thriller” al lui Michael Jackson.

Deși la al treilea LP stilul lor era încă neclar, muzica lor apărea ca un hibrid între pop și metal. Ca o definiție generală, era o muzică ce te făcea să te simți bine.

Panul de ocazie se poate să nu fi remarcă că după lansarea discului „Pyromania”, dar înainte de turneul cu același nume, Phil Collen îl înlocuiește pe chitaristul Pete Willis ale cărui din ce în ce mai grave probleme cu alcoolul îl grăbesc p'ecenra din trupă. Nu era decât primul din seria neașteptată care aveau să urmeze. Era în 1982. Elliott își amintește: „S-a schimbat în timpul unui zbor de 10 ore când am plecat pentru prima dată în Statele Unite. Ne-am îmbarcat în avion la Heathrow și 10 ore mai târziu îl căram pe Pete beat pu'bere. De atunci nu și-a mai revenit niciodată”.

În ziua de Anul Nou 1984, bateristul Rick Allen are un accident de mașină în urma cărui este gata să-și piardă mâna; atunci i se amputează brațul stâng. Cariera lui pare compromisă, dar Allen găsește altfel. Cu ajutorul colegilor săi de trupă își pune la punct un set de tobe pe care să-și bâte în ciuda handicapului fizic proaspăt dobândit. Metamorfoza lui a cauzat o întârziere care, printre altele, a determinat pauza de patru ani între albume, dar rezultatul, „Hysteria”, lansat în 1987 s-a vândut în peste 14 milioane de exemplare și a catapultat trupa într-un triumfal turneu în jurul lumii, care a durat mai mult de doi ani.

La câteva săptămâni după terminarea turneului, Def Leppard se reuneau din nou în studio pentru înregistrarea unui nou album. Și în ianuarie 1991, Savage, Collen, Elliott și Allen au primit fiecare telefonul de care se temeau de ani de zile — Steve Clark murise, victimă a alcoolismului cronic. A mai durat încă un an să termine înregistrările pentru LP, dar asta a fost cel mai rău dintre toate.

La câteva săptămâni după terminarea turneului, Def Leppard se reuneau din nou în studio pentru înregistrarea unui nou album. Și în ianuarie 1991, Savage, Collen, Elliott și Allen au primit fiecare telefonul de care se temeau de ani de zile — Steve Clark murise, victimă a alcoolismului cronic. A mai durat încă un an să termine înregistrările pentru LP, dar asta a fost cel mai rău dintre toate.

In acel moment nu aveau gata decât șase piese și jumătate. Găsiseră majoritatea sound-urilor pe care le doreau și știu că de cit-cam cum ar trebuie să sune, în final, albumul. Cel mai greu a fost pentru Phil Collen care s-a văzut pus în situația de a termina singur toate părțile de chitară. Din pricina coeziunii foarte puternice din interiorul trupei, era absolut imposibilă introducerea culva, nou în finalul procesului de finisare a discului.

Odată înregistrările terminate, trupa s-a deplasat la Los Angeles în căutarea unui nou chitarist. Deși ex-chitaristul de la Iron Maiden, Adrian Smith, părea să se apropie de stilul Def Leppard, Joe Elliott, care se spunea că a dat votul hotărâtor, a optat pentru Vivian Campbell.

Din clipa în care moartea lui Clark a fost anunțată, Phonogram — casa de discuri a grupului — a fost literalmente asaltată de telefoane din partea a tot soiul de chitariști plini de speranțe. Deși membrii formației au fost, pe cit posibil, menajați de numeroase cereri de colaborare, n-au putut să nu renunțe comportamentul de vultur hănesit al acestor persoane în căutare de glorie. „Viv nu va fi folosit doar ca mână

de lucru”, ne asigură Phil Collen. „Este evident că vom căuta să-l facem, încet-încet, parte integrantă a trupe, din toate punctele de vedere”.

După repetițiile de rigoare, nou Lep va primi botezul focului în următorul turneu în jurul lumii.

Lovitura pe care le-a dat-o moartea lui Steve a fost cea mai grea dintre toate. „Lui lipsese Steve mai mult ca prieten decât ca muzician. Și spunând asta pot să adaug că l-am simțit „plecat” încă cu un an — sau doi înainte să moară”, mărturisește Phil Collen.

Restul trupei își amintește de Clark care devenise incapabil să mai repete sau să înrogitrezze, luptând în același timp cu disperare împotriva inevitabilității. Pe când se afla la dezastru la Dublin, Elliott a fost alături de părinții lui Steve și

în septembrie 1990, situația s-a înrăutățit. Nu puteam să-l legăm pentru a ne putea continua treaba. Așa că l-am dat un „concediu” de 6 luni. Nu l-am dat afară și l-am spus că dacă își revine îl putem lua în turneu chiar dacă nu va cânta pe disc. Avea o locuință în Chelsea și își făcuse și un studio acolo. „Patru luni și jumătate mai târziu a murit”.

Collen, bălățul cel nou și Clark, singuraticul, erau foarte apropiați și cunoscuți sub numele de Terror Twins.

„Eu m-am lăsat de băut acum 5 ani”, explică Collen. „Ne făcuseră de ris în toată lumea. Ne-am și distrat, e adevărat, dar eu m-am lăsat pentru că am simțit că e momentul să-mi iau viața în serios. Steve nu s-a putut lăsa. Era OK când eram în turneu, pentru că programul era foarte compact, dar

lucru din lume pe care mi-aș fi dorit să-l fac este ceea ce făcea Steve și acum mă simt mirat. Sint mult mai sigur pe mine”. Piesa „White Lightning” de pe Adrenalize este în mare parte un recviem pentru Clark și singurul moment de pe disc în care nu se simte explozia de bucurie care-l caracterizează.

„Trebuie să te privești în față să spui „sint bine”, susține Elliott. Merită pentru că faci multă lume să se simtă fericiți. Suferința interioară poate să răbufnească din când în când, dar nu trebuie să-ți dai foarte multă atenție.

Eu m-am schimbat mult — oicine ar spune că viața asta nu te schimbă, mănincă răhat — dar în sens pozitiv”, continuă ex-comerțiantul Elliott. „Nu mai sint puștii de 17 ani care visează să cînte într-o trupă de

cial între mine și Joe. Poate că nu eram decât niște copii visători, dar poate că era mai mult de atât. Simțeam, pur și simplu, că va ieși o chestie mare din asta”.

Allen are un accent specific Sheffield — americano-danez, a trăit în fiecare din aceste locuri — care se accentuează într-o direcție sau alta în funcție de naționalitatea celui cu care stă de vorbă. S-a maturizat foarte mult de când și-a pierdut brațul și crede că a găsit explicația atracției exercitate de Def Leppard. „Eu cred că principalul motiv este că ne străduim să compunem cîntece cu adevărat bune”.

Londonerul Collen cel care (atenție fan!) apare în pozele cu public de pe coperta albumului Deep Purple „Made in Japan” este un vegetarian hotărât. Se întreabă cum ar putea să-și facă cîinii vegetarieni. Trăiește pe Coasta de Vest a Americii, în afara smogului din Los Angeles și încă iubeste muzica în așa măsură încât să zboare până în Australia pentru a produce un grup necunoscut BB Steal. El și-le ce loc ocupă Def Leppard în ierarhia lucrurilor. „Este vorba de latura competitivă — noul album Adrenalize nu se va cînta împotriva lui Bon Jovi sau Guns N' Roses ci împotriva lui Janet Jackson”.

Def Leppard au terminat turneul Hysteria în octombrie 1988 și au intrat direct în studio pentru a începe ceea ce va deveni Adrenalize. Probabil că principalul motiv pentru care Def Leppard au vîndut mai multe discuri decât alte trupe este că ei muncesc mai mult. „Am cum lăsat-o vreo 6 luni, dar după aceea ne-am dat seama că a venit timpul să ne punem pe treabă, să scriem niște cîntece puternice și să schimbăm direcția. Multe trupe gîndesc despre un cîntec „Merge, o să se prindă”. Noi spunem „E bine, se poate și mai bine”, spune Collen.

„Spre deosebire de perioada în care lucram pentru Hysteria, acum ne luăm liber weekendurile și zilele ocazii. Când s-a născut fiul meu mi-am luat liber trei luni în timp ce Joe lucra în partea vocală. Apoi am revenit pentru a înregistra câteva părți de chitară în timp ce el a plecat la Lanzarote. În aceste condiții fiecare a putut judeca ontează munca celui-lalt”.

„Adrenalize nu mai poate fi îmbunătățit”, adaugă Savage, vizibil mîndru. „Dacă am fi avut îndoieli asupra unor lucruri, am înregistra și acum. Nu mi-ți ar fi în stare să investescă muncă și timp, așa cum am făcut noi”.

Poate părea o laudă de sine dar este absolut adevărat: așa cum Queen a făcut-o acum 10 ani, noi am re-scris cartea de reguli despre cum se face muzică rock în 1993, cu „Pyromania”. Izbuieră Elliott. „Știu că trebuie să existe o cale mai bună decât Born To Be Wild și cred că aceasta este motivul pentru care Warrant, Wings, Slash și Bon Jovi nu au avut decât un succes relativ”.

„Noi nu lucrăm numai pînă la ora 7-seara pentru că după aceea să ne repezim în vreun club de noapte în căutare de puicute”, mărturisește Elliott. Noi stăm în studio pînă la 12 noaptea și apoi mergem acasă și adormim, uitîndu-ne la video”.

Și totuși rezultatul nu este un respect universal față de Lepps.

„Nimeni nu ia în serios ceea ce facem noi”, se lamentează Elliott în continuare. „Ce despre care se spune că sint inovatori cum sint Thompson Twins, Jesus Jones, Blue și EMP nu vind nici a sută parte din ce vindem noi. Noi ne adresăm unui număr mai mare de ascultători. Totuși ne simțim ignorați — Def Leppard a adus un sound cu totul nou, mai bun decât cel de la Van Halen, reîntind totul de unde s-a oprit Queen, reînvînd sound-ul de chitară și singurii care realizează acest lucru sint cumpărătorii de discuri”.

Cumpărătorii de discuri se vor pronunța și de data aceasta. Părerea unanimă este, deocamdată, că Adrenalize este de departe cel mai bun disc Def Leppard.

De ce Adrenalize? „Pentru că așa ne simțim noi înainte de a uca pe scenă, Adrenalized!”

Traducere și adaptare după „Musician”

ANCA LUPES

STEVE CLARK

a participat ca un membru al familiei la sesiunile de terapie psihică intensivă ale acestuia, repetîndu-i încontinuu cît de iubit era și cît de supărați sint ceilalți din trupă, asistînd cum unul dintre ei se autodistruge. Elliott, Savage, Collen și Allen au zburat împreună la clinica unde se afla chitaristul lor.

„A trebuit să-l scriem fiecare cite o scrisoare” — își amintește Elliott și să-l oprim: „Doctorul ne-a spus să-l scriem orice vrem”. „Dragă Steve, îți dai seama ce rău îți face ție și nouă?” „Dragă Steve, te iubesc foarte mult, încetează să te autodistrugi”. Evident, totul era foarte sentimental, dar încercam ori să-l facem să se rușineze ori să-l obligăm să gîndească: „Dacă se gîndesc într-ait la mine încît să zboare 8 ore cu avionul, numai ca să mă vadă citeva ore poate că merită mai mult din partea mea”.

Adevărul este că alcoolismul este o boală și cu toată voința din lume, Steve nu se putea însănătoși și nici stilul de viață nu-l ajuta deloc.

cum-avea puțin timp să stea să se gîndească, începea să se îngrijoreze din ce în ce mai mult, își făcea tot felul de griji. Și singura scăpare era sticla.

Era un alcoolic și era îngrozitor să-l văd așa pentru că acela care tremura și repeta întruna „Vreau să mă opresc dar nu pot” era colegul meu. De cite ori l-am cărat în spate beat mort și l-am scos din fel și fel de locuri, dar ce-ăș fi putut face mai mult? El s-a străduit dar alcoolul l-a învins”.

Perspectiva lui Allen este mult mai interiorizată, el privind totul — probabil — din unghiul celui care a văzut moartea cu ochii.

„Ceea ce mi s-a întimplat mie ne-a pregătit cumva pentru Steve”, spune el. M-a făcut să-mi reconsider modul de viață. Beam foarte mult, făcusem un ulcer și chestia asta începuse să mi se citească pe față. M-am certat cu prietena mea cu care eram de șapte ani, m-am reîntîlnit cu o fostă prietenă din 1980 și m-am oasătorit cu ea. Am realizat că ultimul

rock. Sint un cîntăreț de 32 de ani, eu citeva regrete, dar cu siguranță mai puține decât as avea dacă aș fi un oțelar de 32 de ani”.

Elliott este încă tipul de sudist din Yorkshire înnebunît după Sheffield United și Mott The Hoople. Foarte rar pierde vreun meci pe teren propriu al celor de la United desi trăiește în Dublin — prinde o cursă de dimineață spre Manchester, închiriază o mașină, ajunge la casa părinților pentru masa de prînz, se uită la meci împreună cu tatăl său, pleacă înapoi la Manchester, prinde avionul de seară și ajunge acasă la timp pentru a da ultimele indicații. Cît costă asta? O bagatelă de 250 lire sterline.

Savage, un ex-junior în echipa de fotbal Sheffield United și apoi tehnician la British Rail își explică succesul trupei Def Leppard tot altfel de bine pe cît reusește să-și explice filozofia kirkguardiană.

„N-aveam cum să ne așteptăm la tot-aceea ce s-a întimplat, dar încă înainte de primul concert exista un sentiment spe-

10 melodii pentru
VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

N-a fost o glumă! Cineva (n-am aflat cine) a spus că trebuie să schimbăm numele emisiunii, pentru că după miezul nopții nu mai este vineri! Opiniile voastre legate de această descoperire le așteptăm urgent la cele două adrese cunoscute. Majoritatea celor care au telefonat au cerut cu vehemență să rămânem V.N.D. cum ni se pare și firesc. A fost o noapte plină. Ideea de „talk-show“ a molsit un mare număr de emisiuni aparținând Radiodifuziunii. Să nu cumva să credeți că vrem să transăm competiția în favoarea noastră prin numărul invitațiilor. Se vor găsi mereu unii să treacă la plus unu! Ar trebui oare să renunțăm la oaspeți? Oricum ne-am bucurat pentru reparația lui Ilie Micleov (cu 11 melodii fierbinți!). Direcția 5 anunță primul single scos cu Romagram. Virgil Popescu a exprimat grijele unui tânăr compozitor. Duplexul București - Timisoara, la a doua ediție, v-a oferit șansa să apreciați profesionalismul colegului nostru Bogdan Paris. Invitații săi au fost Ilie Stepan (Pro Musica), grupurile Survolaj și Ultimatum, precum și „suedezul“ Doru Apreotesel (pe bandă). Ne-au mai vizitat, dar n-au intrat în studio, Laura Stoica și Florin Ionescu (actual baterist-vocalist la Direcția 5) și Hans Knall cu soția și colegii de la Mass Media, care tocmai finalizau mixajele, în studioul 6. Le veți auzi curând. Relatăm toate acestea pentru cei care încă nu au urmărit emisiunea integrală (23.10-5.00) sau pentru cei care nu o ascultă, dar din curiozitate ne întreabă cine a fost la ediția trecută? Lista melodiilor pentru 3 iulie o veți afla la începutul programului. Experimental, edițiile vor fi prezentate alternativ de câte un realizator, din nevoia de varietate și schimbare spre binele celor care ne urmăresc. În 26 iunie va fi prezentă în studio Lucia Popescu Moraru, iar în 3 iulie,

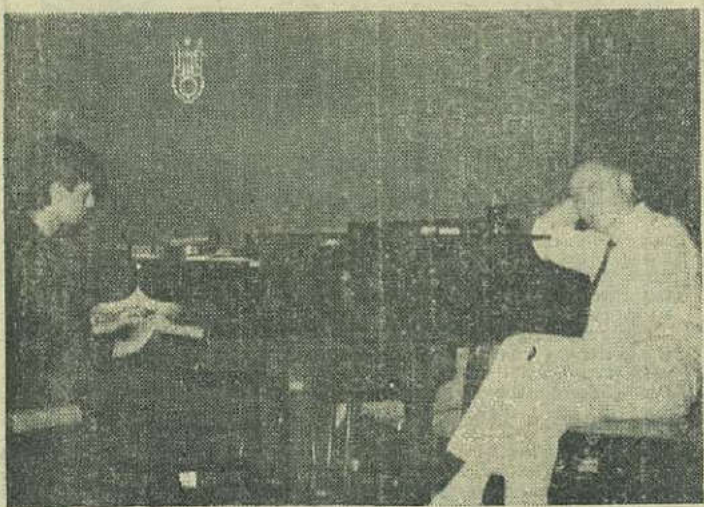
ANDREI PARTOS

Gheorghe Florin - la primul disc

Tubit de unii, dar și respins (de alții), Gheorghe Florin la cei 17 ani ai săi, este totuși o vedetă. După ce în 1991 s-a afirmat pe scena muzicii românești, în 1992 dorind să confirme premiile câștigate, tânărul interpret înregistrează un disc, L.P.-ul „Vino“ este erlat de Electecord, coperta are o grafică deosebită, iar în mapă se găsește și un poster. Cele opt piese de pe disc sunt compoziții proprii. Dar, să revenim la lansare. Cazdă, ca de obicei, magazinul Muzică. Lume multă. Prieteni, colegi și, mai ales, colege. După protocolul de rigoare - prezenta ca discutăm (făcută de domnul Gheorghe Mihai - directorul magazinului și Paul Enigărescu - directorul artistic al Electecordului) și apoi dăruirea autografulor - Florin a sursinat, în sala de audții, un mini-recital, interpretând piese din repertoriul internațional și din creația proprie. Alături de el, la pian, a fost și compozitorul Viorel Gavrilă iar Silvana Ionescu „o tinără speranță“ a ajutat vocal. Paul Enigărescu a știut să precizeze că Florin este primul interpret cu care Electecordul a încheiat un con-

tract de exclusivitate, prin care „ambelg părți“ sunt multumite. Florin fiind obligat ca într-un interval de 2 ani să scoată patru discuri. Ce procentaj îi revine, în mod concret, interpretului în urma acestui contract nu am aflat. Știm doar că e multumitor. De altfel, zvonul a circulat destul de repede în lumea artiștilor și, ca urmare, s-au prezentat și alții să încheie contracte. În ceea ce-l privește pe Florin, emoțiile inerente unui asemenea moment l-au cam copleșit. Și totuși, cu modestie, a precizat că el nu se consideră un compozitor, că melodiile le-a compus pentru că așa a simțit. „Studiez pianul de la vârsta de 5 ani. Mai în joacă, mai în serios am compus câteva piese. Se pare că ele s-au bucurat de succes. Eu nu vreau să iau locul nimănui, dar nici n-aș vrea să fiu ignorat sau tratat ca un intrus. Dacă am intr-adevăr sau nu talent, se va dovedi în timp. Deocamdată, am piese pregătite pentru un nou disc. Dar până atunci... să vedem ce-o să mai fie.“

ORLANDA DELADI

GHEORGHE FLORIN încearcă să-l înveselească pe domnul GHEORGHE MIHAI - directorul magazinului „MUZICA“

DE TOATE

● După concertul de la Paris, Axl Rose a fost diagnosticat de medici drept „extenuat fizic“, motiv pentru care concertul din Manchester s-a amânat. Pe Wembley, Axl a oprit concertul pentru a-l evacua pe un bețiv din primul rând, care provoca scandal. La Paris, aflind că printre spectatori se afla și Warren Beatty împreună cu Stephanie Seymour, manechină și fostă prietenă de-a lui Axl, l-a atecat pe actor, în timpul concertului numindu-l „un parazit care se joacă cu viețile tinerilor“. Se spune că n-a dormit toată noaptea din cauza iritării. ● Bjorn Ulvåus și Benny Andersson au urcat pe scenă alături de U2 în timpul concertului de la Stockholm, pentru a cînta împreună hit-ul ABBA, „Dancing Queen“ prezent constant în programul irlandezilor. ● Kris Kross au fost invitați să cînte în deschiderea concertelor lui Michael Jackson din Europa. Deși turneul ar urma să se încheie în septembrie la Lisabona, se poartă discuții pentru o apariție suplimentară în Piața Roșie din Moscova. Între timp jocurile cu „drepturile“ continuă. După ce în aprilie Cleveland Orchestra a pretins despăgubiri pentru folosirea pe Dangerous a unui „sampling“ din simfonia a 9-a de Beethoven, acum Crystal Cartier din Denver revendică de la Michael suma de 40 de milioane de dolari. Compozitoarea susține că piesa „Dangerous“ a fost scrisă în 1985 și înregistrată în octombrie 1990, înaintea apariției L.P.-ului cu același titlu, aparținându-i lui Jackson. Încă n-au parvenit răspunsurile la acuzații, dar le urmărim cu atenție.

**Guns N'Roses
NOVEMBER RAIN**

When I look into your eyes, I can see a love restrained. / But darlin' when I hold you, don't you know I feel the same? / Nothin' lasts forever and we both know hearts can change. / And it's hard to hold a candle in the cold November rain. / We've been through this such a long, long time just tryin' to kill the pain. Ooh, yeah! / But lovers always come and lovers always go and no one's really sure who's lettin' go today... walking away. / If we could take the time to lay it on the line, I could rest my head just knowin' that you were mine... all mine. / So if you want to love me then darlin' don't refrain. / Or I'll just end up walin' in the cold November rain. / Do you need some time on your own? / Do you need some time all alone? / Ooh, everybody needs some time on their own. / Ooh, don't you know you need some time all alone? / I know it's hard to keep an open heart / when even friends seem out to harm you. / But if you could a broken heart, / wouldn't time be out to charm you? / Sometimes I need some time on my own. / Sometimes I need some time all alone. / Ooh, everybody needs some time on their own. / Ooh, don't you know you need some time all alone? / And when your fears subside and shadows still remain. / I know that you can love me when there's no one left to blame. / So never mind the darkness we still can find a way. / 'Cause nothin' lasts forever, even cold November rain. / Don't you think that you need somebody? / Don't you think that you need someone? / Everybody needs somebody. / You're not the only one. / You're not the only one.

La fete de la musique - Iași '92

Duminică seară la Sala Sporturilor din Iași s-a desfășurat primul concert al acestei Sărbători, menite să promoveze toate genurile muzicale, să atragă melomani din orice generație. Centrul Cultural Francez și o serie de suflători s-au implicat în organizarea evenimentului. S-au dus „mari bătaii“ pentru obținerea locului ideal, adică undeva în centrul orașului, în aer liber, pentru ca oricine să poată participa. În final s-a ajuns în sală. Intrarea fiind gratuită, ne-am așteptat la o revărsare de tineri către locul faptel. Doar cei devotați cauzei rock-ului și citiva curioși au venit. Mai era loc pentru încă 5-600 de persoane. S-a putut dansa și totuși ieserilor au fost timizi, preferind să privească. Iar din când în când să aplaude (cu excepția fanilor din fața scenei, entuziaști până la capăt). Florian Pittis, prezentatorul serii, a fost primit cu căldură și ascultat cu atenție. Programul a demarat la 20.30 cu grupul local Dr. Frankenstein (deși un nume fioros, trupa este cuminte, cîntă blues și rock'n'roll curat instrumental), a urmat Q.E.D. în real progres față de apariția de la Timisoara (ne-au oferit și primele înregistrări), grup despre care se va vorbi cu siguranță, dacă Televiziunea (prezentă acolo cu car și specialiști) va difuza materialul înregistrat. „Simțți-vă ca-nrai cu... Hades“ a fost anunțul pentru thrasherii locali, destul de confuzi în concepție și execuție. Între timp era scandat numele unei alte trupe, Krematorium, după fiecare număr din spectacol. Pentru intrarea celor de la Hades s-au pierdut 25 de minute motivate tehnic. De cîntat, au cîntat mai puțin. A urmat o foarte tinără trupă de rap din Franța. Erau copiii care-l însoțeau pe celebrul Dee Nasty în turnee. Acesta n-a putut veni din cauza unui accident, astfel că cei mici s-au descurcat onorabil conform vîrstei lor. Rokerii au ieșit din sală întelegînd indemnul lui Motu Pittis de a respecta oaspeții. Deci se poate și fără „huo“ și fluterături. Cînd nu-ți place ceva faci o plimbare la aer (nu-i obligatoriu să fumezi, dar ar fi fost bine să existe bufete cu răcoitoare și prăjituri, că de bău și-au adus oamnenii la pachet). Incroyable Jungle Beat au urmat după F.T.V. și ne-au oferit o repri-

ză de muzică de mare tinută. Funk, rock, jazz, afro, toate la un loc, așa cum se poartă acum în Franța, într-o interpretare fără cusur. Trupa se află înaintea celui de-al 4-lea L.P. iar cu liderul ei am purtat un scurt dialog pe care-l vom publica data viitoare. Instrumentiști de mare valoare, animatori-dansatori, o regie meticuloasă pusă la punct, un show în toată regula. Mai puțin obișnuit cu acest gen, publicul l-a savurat și apreciat, iar artiștii noștri au fost unanimi în elogii. S-au legat fru-

moase prietenii în culise, acesta fiind unul dintre scopurile majore ale Sărbătorii. Holograf au ieșit pe scenă pentru a doua oară de la revenirea din Olanda, iar primirea a fost pe măsura așteptărilor. Piese de pe albumul „Bani vorbesc“ erau deja cunoscute, deși discul se pune în vânzare abia în aceste zile, prin intermediul firmei Amiral din Iași (cea care va comercializa și L.P.-ul „Se lasă rău“ - Celelalte Cuvinte). Sunet omogen, program încheiat, fără fisuri. La insistența micului grup de suporteri și apoi a prezentatorului, trupa Krematorium s-a echipat și a cîntat deși nu era programată. O atitudine maleabilă se impunea și a fost de bun augur, chiar dacă prestația și culmea, primirea n-au fost pe măsura cererii! Kappa, după o trupă thrash. O misiune dificilă pentru Alexandru Deac și colegii săi (formula nouă față de Timisoara). Și trecuse mult de miezul nopții. Destul de mulți au

plecat acasă, semn că încă nu ne-am obișnuit cu 6-8 ore de concert, așa cum se poartă în lume. Kappa au oferit calitate și e păcat că o astfel de formație nu are șansa să se impună din cauza aparițiilor rare și a distanței Cluj - București (a se citi Radio și Televiziune). Pe la 2.30 a început recitalul susținut de Celelalte Cuvinte, revigorînd asistența rămasă în sală (au revenit și cei de pe holuri). A dominat materialul nou, așa cum era și normal. De menționat un fapt, care a scăpat din portretul grupului din numărul trecut, anume efortul lui Radu Manatu de a fi alături de colegii săi la fiecare „cîntare“ sau repetiție, el venind de la Turnu-Severin. „Cuvintele“ urmau să plece la Suceava unde cu propriile lumini și sistem V.A. (completat) aveau de susținut lansarea discului. La Iași nimeni nu s-a gîndit la șansa dublei lansări și consider că s-a ratat un moment important. Timp și loc erau, discurile se aflau la îndemînă, iar fanii ambelor formații ar fi fost încîntați să plece și cu autografe acasă. Sunetul, la Iași a fost asigurat de Holograf (Vlad Gorinski, neobosit, s-a străduit să mențină echilibrul, deși nu toți au participat la probele de sunet preliminar) iar luminile de Celelalte Cuvinte. La rugămintea echipei de filmare jocurile de lumină au fost mai reduse pentru reușita imaginii TV. Măcar să le vedem, pentru că altfel a fost sacrificată ideea de show total pentru nimic. Gazdele au fost prompte și atente cu toată lumea iar personalului Hotelului Unirea amabil și primitor. Radio Iași a transmis totul în direct, Radio Vox T a realizat interviuri cu majoritatea invitaților. În sală l-am zărit pentru câteva minute și pe proaspătul primar al orașului, dl Constantin Simirad, modest și preocupat de desfășurarea „os-tilităților“.

La concurență cu semifinala fotbalistică și-n plină geslune studentescă spectacolul, pe ansamblu, poate fi cotat ca o reușită, întrezărindu-se o ediție 1993 și mai bună!

Despre secțiunea de jazz, desfășurată la Casa de Cultură a Studenților (arhiplina!) va relata prezentatorul acesteia, Florian Lungu (cînd vine acasă).

ANDREI PARTOS